

துக்க

PUTHUSU

1

நாடக,
அரங்கக்
கல்லூரி
வழகம்

- ❖ 23-1-78 முதல் நாடகம் பற்றிய சகல பயிற்சிகளை யும் இலக்ஷ்மாக அளித்து வருகிறது.
- ❖ பயிற்சி பெற்றுப் பலன் கண்டவர் பலர்.
- ❖ இரண்டாவது பயிற்சி வகுப்புக்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் காலை 9 மணி முதல் நண்பகல் 12 மணி வரை நடைபெற்று வருகிறது.
- ❖ நடிப்பு, நெறியாள்கை, பிரதி ஆக்கம், மேடை நிரவாகம், ஒப்பனை, ஓளி அமைப்பு, உடை அமைப்பு, நாடக வரலாறு ஆகிய பல துறைகளில் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது.
- ❖ 1979ல் நாடக ரசிகர் அவை ஒன்றினை அமைத்து உறுப்பினருக்கு தரமான ஆறு நாடகங்கள் நடித்துக் காண்பிக்கப்பட்டன.
- ❖ இரண்டாவது ரசிகர் அவை இப்பொழுது அமைக்கபடுகிறது.
- ❖ நாடகப் பயிற்சி பெறவோ, ரசிகர் அவையில் உறுப்பினராகவோ விரும்புவோ; தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி:

செயலாளர்,
நாடக, அரங்கக் கல்லூரி,
‘தாய்கம்’
திருநெல்வேலி லடக்கு,
யாழிப்பாணம்.

“புதுசு”கள்

- ★ நிர்வாக ஆசிரியர்:
ந. கபேசன்
- ★ ஆசிரியர் குழு:
இவாலை வீஜயேந்திரன்
பாலகுருபியன்
அளவெட்டி - அ. ரவி
- ★ புதுசுவில்:
துவங்கும் ஆக்கங்களுக்கு
படைப்பாளிகளே
பொறுப்பு.
- ★ முதலாவது ஆக்கம்:
தூ-மாசீ-பங்குணி 1980
- ★ விலை - ரூபா 1-75
- ★ அட்டை ஒவியம்:
அ. குலேந்திரன்
- ★ அச்சுப்பதிப்பு:
ஜெயாப்பிற்ணாங் வேகன்,
அளவெட்டி
- ★ தொடர்புக்கு:
ந. கபேசன்

“அறிவுகம்”

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளைவிதி,
அம்பனை.
தெல்லிப்பழை.
இலங்கை

-முன்வைப்புக்கள்-

நிறுகள் யார்?

★ சமுத்து இலக்கியம் ஆரோக்கியமான குழந்தையில் இருக்கிறது என்ற ஒரு சிறிய வட்டத்தினை தோலை போவிமாயையினை நிரந்தரமாக நிதர்சனமாக்க என்னி நாங்கள் இப்பள்ளிக்குள் கால்களை இறக்கி விருக்கிறோம்.

★ சமுத்து இலக்கியத்தின் தரமான பராப்புக்களை அதிகரிக்கவும்; அதிகரிக்கும் என்னத்தில் முயலும் ஏனையோருக்கு தோள் கொடுக்கவும் முன்னிற்கிறோம்.

★ பொருளாதார நிலையில் நட்டமடைந்து நாம் “புதுசு”வை வெளி கொண்டிரோம். எனும் நினைப்பு “புதுசு”விற்கு பணங்கொடுப்போர் மனதில், கொள்ளவேண்டும் என்பது எமது விருப்பம்.

★ நாம் நீண்டகால அனுபவம் கொண்டவர்கள் அல்லர். இப்போதுதான் எங்களுக்கு கல்லூரி வாழ்வின் உச்சக்கட்டம்.

★ எத்தனை இதழ்கள் தரப்போகிறோம்—என்னதரத்தில் தந்திருக்கிறோம் என்பதே வரலாற்றில் எங்களுடைய இடத்தைத் தீர்மானிக்கும் என்பதில்லை என்க அங்கு உறுதியான நம்பிக்கை.

பசுந்துளிர் — அ. செ. மு.

கழுநாடு வாரமலரில் வாராந்த சுவை அம் சம் எழுதி வாசக நேயர்களை மகிழ்வித்து வந்த அ. செ. மு. பக்தாண்டுகளுக்கு முன் ‘பசுந்துளிர்’ என்று மகுடமிட்டு ஒரு வாரம் எழுதியதையே இங்கு நம் முதல் இதழில் நாம் முதன்மைச் சங்கு முழுங்கி ஏத்தும் அரிதான்தொரு சிறு கதையாக நன்றியுணர்வுடனே இங்கு தருகிறோம். நோயுற்றிருப்பதால் இன்றைக்கெல்லாம் சில காலமாக அவர் பேனுவுக்கு ஓய்வு.

— புது சுகள் —

“காக்கா காக்கா ஒரு கதை சொல்லு.”

தினமும் மதிய போசனத் தின்போது ஒரு பிடி சோற்றுக் காக வந்துகூடும் காக்கை விருந்தாளிகளில் ஒன்றைப் பார்த்துத் தான் ஒரு தினம் கேட்டேன்.

காக்கை வாய்திறக்கவில்லை.

“காக்கா கருங்கன் ஸனி: நாவற்பழும் தின்னி எனக்கொரு கதை சொல்லமாட்டாயா? பாட்டி பாட்டன்மார் புத்திசாலிக் காக்கை என்று உன்னைப் புகழ்ந்தும் வர்மாளிக் காக்கை என்று இகழ்ந்தும் நல்ல நல்ல உபகதைகள் எவ்வளவோ கொல் வார்களே. அப்படியெல்லாம்

கதாபாத்திரமாகி யிருக்கும் உனக்கு ஒரு கதை சொல்லத் தெரியாதா?” காக்கையார்எழுந் தோடிப் போய்விடாதபடி இத மாகத் தடவிக் கொடுப்பதுபோன் நான் கையில்வைத்துத் தின்று கொண்டிருந்த முறுக்கிலே ஒரு துண்டு உடைத்துப் போட்டு விட்டுக் கேட்டேன். அது புத்தியுள்ள காக்கையாக இருக்கவேண்டும். அதனால் என் புகழ்ச்சியிலே வியித்துப் போய் விடாமல் எனக்குக் கதை சொல்லுமுன் பாக தன் வருங்கால ஜீவனும்சத் தையும் கேட்டு உறுதப்படுத்திக் கொள்ளும் கருத்துடனே என்னைப் பார்த்து “ஒரு நல்ல கதை சொல்லுகிறேன். அந்தக் கதை யை நீ என்ன செய்வாய்” என்று கேட்டது.

“நீ சொல்லப்போகிற கதை யே உடனே பத்திரிகைக்கு எழுதி அனுப்பின்டுவேண்” என்றேன்.

“பத்திரிகைக்காரர்கள் அதை என்ன செய்வார்கள்” காக்கையார் கேட்டார்.

“என் கையெழுத்து காக்காய் என்னவோ கிளி நியது மாதிரி இல்லாமல் சுத்தமாகத் தெளிவாய் இருந்தால் பத்திரிகை ஆசிரியர் அதனை வாசித்து புப்பார்ப்பார்.”

“அதன் பின்..?” அப்படியும் இப்படியுமாகத் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டே காக்கையார் விவரினார்.

“அதன்பின் கதை அவர்மனதுக்குப் பிடித்திருந்தால் பத்திரிகையிலே பிரசரம்செய்வார்”

“அதனால்?” - காக்கையாரின் ஒவ்வொரு கேள்வி யும் வெடுக்கு வெடுக்கென்று என்னை மோதினா. நான் பொறுமையிழக்காமலே பதிலளித்தேன்.

“பத்திரிகையிலே கதை பிரசரமானால் அப்பொழுது பல்பேர் பறந்தடித்துக் கொண்டு அதனை வாசித்துப் பார்ப்பார்கள்.”

“யார் யாரெல்லாம் வாசிப்பார்கள்?”

“எவ்வளவோ பேர் வாசிப்பார்கள். அதோ அந்த வாசிக்காலையில்வந்து கூடுகிறார்களே அவர்கள் முழுப்பேரும் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று பேர்ட்டி போட்டுக் கொண்டு வாசிப்பார்கள்.

நாங்கள் பள்ளிக்கூட மாணுக்கர்களாயிருந்த நாளில் ஊரிலே ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பிடி அரிசி சேர்த்து அந்தஅரிசி விற்ற காசுக்குப் பேப்பர் வாங்கிப்போட்டு வளர்த்த படிப்பக இயக்கம் அது”-

‘எதற்காகப் பறந்தடிக்க வேணும்? அச்சடிக்கிறதாள் சர்க்கரை மாதிரி இனிக்குமா?’

“சே சே இலக்கிய ரசிகர்களைப் பற்றி அப்படியெல்லாம் உண்ணைப் போல நினைக்காதே. பத்திரிகையிலே அச்சாகி வந்திருக்கும் கதைதான் அவர்களுக்கு சர்க்கரை மாதிரி இனிக்கும். கதை சொல்லப்படும் தமிழோ கற்கண்டாகத் தித்திக்கும், கடதாசியை விசிவிடுவார்கள். உனக்குச் சில சமயம் கூடுகட்ட உதவுவது அந்தக் கடதாசி தான்.”

“ஆனால் நான் சொல்லப் போவது சோகக்கதை”- காக்கையாரின் குரல் கம்பியது

“அதனாலென்ன, அதையும் கூட நா இனிக்க இனிக்க நன்றாகச் சுவைத்தே படிப்பார்கள்” என்றேன்.

“அதிசயமான படிப்பு! மனிதர்களே விந்தையான படைப்பு! என் இனத்தவருக்குள்ளே நேற்று ஒரு சாவு. பரிதாபமான சாவு. கண்ணுக்குப் பூமுன்னாலே துடித்துப் படைத்து மாண்டுகொடுமை” காக்கையாரின் கண்களில் நீர் துளிர்த்து.

“ஓகோ, அதுதானே பார்த்தேன் நேற்று மத்தியானம் இந்த

தப் பக்கத்திலேயே உங்களில் யாரையும் காணேமே என்ன சங்கதி ஏது சம்பவித்ததோ எங்கே யாவது வெடிகுண்டோ எறி குண்டோ அல்லது பட்டாஸ் தானும் வெடித்துச் சத்தமென் காதில் விழில்லையே என்றெல் ஸாம் பல பல என்னினேன்.”

“என்ன சம்பவித்தா ஹும் இந்த உலகிலிருந்து நாம் அறவே ஒழிந்துபோய்விட மாட்டோம். என் யப்பான்காரன் கூடத்தான் இரண்டு தடவை வெடிகுண்டு போட்டுப் பார்த்தானே. உனக்கும் நினைவிருக்குமே அது?”

“பின்னே, மறந்துபோய் விடுமா என்ன? ஆனால் அதை யெல்லாம் எதற்காக ஞாபகப் படுத்திக்கொண்டு வீணைக மனத்தை அலட்டிக்கொள்கிறீர். காக்கையாரே? அந்தக் கோரத் தே நாஹும் என் கண்களால் பார்த்தேனே இப்பொழுது நினைத்தாஹும் நெஞ்சம் துறைக்குறும். அப்பப்பா என்னபயங்கரம் அது! தலைமேல் கை வைத்துக்கொண்டு வீட்டு மூலிக்குலடி பெட்டி அடுக்குகளுள்ளேயும் படுக்கைக் கட்டில்களின் கீழும் பதுங்கியவர்களும், கடவுளைத் து தித்துக்கொண்டு பாதுகாப்புக் குழிக்குள்ளே ஒடி ஒளித்தவர்களும் - ஊரெங்கும் ஒரே கூக்குரலாகிப் போச்சே. உன் இனசனத்தாரோ வெடிகுண்டுச் சத்தம் - கேட்ட மாத்திரத்தே அங்கங்கு இருந்த படி - பறந்தபடி பொத்து ப் பொத்தென்று செத்து விழுந்தார்கள். என்ன அக்கிரமம்! என்

தெஞ்சத்துடிப்பு நிற்பதற்கு எத்தனை நாள் ஆயிற்று காக்கையாரே!”

“அதுதான் அந்த அக்கிரமக் காரருங்க்கெல்லாம் அன்றைக்கே சனியன் பிடிச்சது மயிலிரி அவர்கள் உயர்த்திய போர்க்கொடியின் கதை முடிந்ததே.”

“யத்தத்திலே ஒரு வேளை ஜெயித்திருந்தால் ஆயிரம் பத்தாயிரம் காக்கைகளைக் கொன்ற வீரர் கள் என்று யப்பானிய விமானிகள் பரணி விருதுபிரதாபம் பெற்றிருப்பார்கள்! காக்கையாரே உன் முகத்தைப் பார்த்தால் என்கையிலிருந்து அப்பத்தைப் பறித்துக்கொண்டு தலையிலே குட்டி முகத்திலே பிருண்டி நாள்தோறும் அப்படிபழகி பரிச்சயமான அதே பழைய காக்கையாகத்தான்தோன்றுகிறீர். என் சிறுவயதில் முகத்தில் பதிந்துவிட்ட தழும்பு இதோ இன்னமும் இருக்கிறது. அது உன் கண்களுக்குத் தெரிகிறதா? காக்கைக்கு வீலம் சிரஞ்சிவியாக உயிர் வாழ்வதைப் போல எத்தித்திரும் உங்கள் பழக்கமும் என்றைக்கும் நினைபெற்றிருக்கிறது போலும், என்னவானாலும் மனிதருக்கும் உங்களுக்கும் உள்ள உறவு இப்படி அழியா உறவாக வாழ்நாள் முழுக்கவும்நீடிக்கிறதே! பொழுது விடிகிறபோதே காக்கையாரரால் கேட்டுத்தானே கண் விழிக்கிறோம். தோட்டத்திலும், வயலிலும், தெருவிலும், சந்தையிலும், கல்யாணத்திலும், சாவி லும் வாசலில், முற்றத்தில், வீட்டு

தினுள்ளே கூட தினமும் பார்த் துப் பழகிய முகம்; கேட்டுப்பழகிய குரல். அவ்வித நெருங்கிய நீடித்த பழக்க தோழுத்தினால் தான் போலும் மனிதன் பினா மாகி விழுந்தபோது அவனைச்சுற்றிக் கூடி அவன் உடலைத் தொட்டுத் தழுவி அனுஞ்சுக்கு கடைசி அஞ்சிலி செலுத்துகிறீர்கள். கடு காடுவரை பின்தொடர்ந்துவந்து பின்தையும்கூட நெஞ்சார உகப்பிர்கள்!

வாய்க்குள்ளே ஒரு குறுஞ் சிரிப்பு அரும்பக் காக்கையார் என்னைக் கூர்மையாக அவதானித் தவராய் “ஒரு தடவை தான் நரியாரிடம் ஏமார்ந்தோம். அந்தக் கதை உலகப் பிரசித்தியாகி நாம் எல்லாம் ஏமாந்த காக்கை கள் என்று பரிகாசத்துக்கிடமாகி விட்டோம். இனிமேல் அப்படி நடக்காது. உண்மையைச் சொல்லு நான் சொல்லப்போ கும் கதையை நீ பேப்பருக்கு எழுதிக் கொடுத்தால் அதற்கு உனக்கு எவ்வளவு சம்மானம் தருவார்கள்?” என்று கேட்டார்.

‘ஏ தோ கொடுப்பார்கள் உசிதம்போல், கடைசிபதிஜைந்து ரூபாய் என்று வைத்துக்கொள்ளேன்’ என்றேன்.

“சரி அப்படியானால் அந்தப் பணத்தில் எங்களுக்கு எவ்வளவு செலவிடப் போகிறுய்?” காக்கையார் சட்டென்று இப்படிக் கேட்டுமடக்கியதில் நான் தினகப்படைந்தவனும் “சரி அதற்கென்ன ஒரு நாளைக்கு உங்களுக்கெல்லாம் கல்யாண விருந்தாக ஒரு விருந்து

போடுகிறேன். அது தவிர தினமும் ஒரு பிடி சோநு மநியலேவீளா அன்னதானம் வழக்கம் போல் நடக்கும். சம்மதந்தானே காக்கையாரோ?” என்றேன்.

காக்கையார் தலையசைத்து ரம்மதம் தெரிவித்தவராய் அதன் பின் கதையைக் கூற விருந்தார். அது ஒரு சின்னக் கதை தத்ரான் என்றாலும் நல்ல கதை. துயரமான கதை. அதனை இந்நாளில் வெளிவரும் சிறுகதை வடிவமைப்பில் ஜோடித்து உருப்படுத்திச் சொல்லலாம். சொன்னால்.. அது பின்வருமாறு அமையும்.

யப்பான்காரனின் போர் விமானங்கள் நூறு ஆயிரமாகச் சேர்ந்து வந்து செவி கிழிய வெடிகுண்டுகளை வீசிக் காக்கை குருசிகளைக் கதிகலக்கி ஆயிரமாயிரம் உயிரைப் பலி வாங்கிய கைப்போல விஞ்ஞான யுகத் தின் ஒரு பொல்லாக் கொடுமை என்று சொல்லவேண்டும். ஊரெங்கும் மின்சாரவசதி அளிப்பதற்கென்று தெரடங்கப்பட்ட கிராம அபிவிருத்தித் திட்டம் இலட்சிய சித்தி கண்டு அக்கிராஸம் இப்பொழுது எங்கும் இருளை ஒட்டி, ஒளியினப்பரப்பி நிற்கிறது. நெடுந்தார விநியோகத்திற்கென்று மின் சக்தியைத் திரட்டிச் சேமித்து வைக்கும் மின்வாங்கியொன்று அந்தக்கிராமத்தில் தெருவோரமாக ஒரிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் கம்பி வேலி போட்டு அபாய அறிவித்தலும்

பிரசித்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த அபாய காந்தக் கூடானது மின்சார இயக்க தொழில் நுட்ப வல்லுனர்களின் தேர்வு பபடி ஒரு வீட்டுத் தெரு வாசலோடு சேர்த்தாற்போல அதற்குப் பக்கத்தே இடம் பெற்றுவிட்டது. அந்த வீட்டில் பள்ளிப் பிராயத் தினராக மூன்று சிறுவர்கள் தினமும் காலையிலே அப்பம், பிட்டு, தோசை என்று ஏதாவது ஆகாரம் உண்ணும்போடு தல்லாம் அவர்கள் முன்னே வீட்டுவாசல் முற்றத்தில் கூடும் காக்கை கோழி கருக்கும் கிள்ளி அள்ளி பபோட்டு அவைகள் பறந்தடிப் பதை வெடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே சாப்பிடுவார்கள். தித்திப்புப் பட்சணங்கள் சாப் பிட்டபோதும் இது நடைபெறும். வீட்டுவாசலில் நின்று பார்த்தால் தெரியும் அவ்வூர் கோயிலின் கோபுரத்தில் வசிக்கும் கோவில் புருக்களும் சில தினங்கள் அவ்வீட்டு வாசலுக்குப் பறந்து வரும். புருக்களைப் பார்த்து விட்டால் சிறுவர்களுக்கு கரைகட்டந்த மகிழ்ச்சியும் கொண்டாட்டமுமாகிவிடும். வீட்டுக்குள்ளே ஓடிச்சென்று தானியங்களை அள்ளிக் கொணர்ந்து போட்டி போடும் காக்கையையும், கோழியையும் அப்பாற் துரத்திவிட்டு புருக்களுக்குப் போடுவார்கள். அவை மிரண்டு வெகுண்டு நின்று தானியம் பொறுக்குவதை ஆசையாக வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். ஒரு நாள்காலை சிறுவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள். மூக்

கமாகக் காக்கைக்கும் கோழிக் கும் கிள்ளி அள்ளிப்போட்டு கேழே பாதி மேலே பாதியாக பரக்கப் பரக்க அவர்கள் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தபோது அவர்கள் தாய் குரல் வைத்துக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே உள்வாசல்படியில் வந்து நின்று “அடா பயல்களா, இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடம் மூடியாச்சாம். சபாரத்தின வாத்தியார் செத்துப்போராம் அடுத்தவிட்டு ஆறுமுகம், சிவக் கொழுந்து ஒருவருமே போகவில்லை. நீங்களும் போகவே வண்டாப, என்றார்.

பள்ளிக்கூடம் இல்லை என்று சொல்லகேட்ட மாத திரத்தே அச்சிறுவர்களில் ஒரு பயாறு குக்கு அப்பொழுது உண்டான மனம் கிழ்ச்சியில் தட்டில் வைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த தோசையில் பெரிதாக ஒரு பாதி பியத்து காக்கைகளுக்கு வீசிவிட்டான். காக்கைகள் ஒன்றே டொன்று போட்டியிட்டுப் பறந்ததிட்டன. சிறுவர்கள் அதைப் பார்த்துக் கூச்சல் போட்டு ஆரவாரம் செய்தபோது, அட்டமிக் சந்திரன் வடிவின்தான பாதித் தோசை பல சிறு துண்டுகளாக காக்கைகளின் வாய் இடுக்கிலுள்ள சிக்கிக்கொண்டன. இரண்டுகாக்கைகள் விர்ரென்று மேலே தாவி காந்தக்கூட்டில் பொருத்திய உச்சக்கம்பத்தில் அதற்குக் குறுக்கே ஓடிய கம்பிகள் ஒன்றில் அமர்ந்தன. வாயில் கெளவி வைத்திருந்த ஆகாரத்தை கால்நகங்களின் இடுக்கில் வசதியாக வைத்துப் பிடித்துக்கொண்டே

இரண்டு காக்கைகள் ஒன்றை கொடுத்து அதில் ஒவ்வொரு கொத்து கூடுதலாக கொடுத்தின். அந்தமாத்திரத்தே இரண்டு காக்கைகளும் பட்டா ரெண்டு சுருண்டு கீழே வீழ்ந்து காக்கைவளிகள்டு துடிப்பது போல் கால்களை மட்டங்கி கண்கள் சொருஷி இறக்கைகள் படபட வென்று அடித்துக்கொள்ள தாரயில் ஆரண்டு துடித்தன. இரண்டும் நேரே கம்பிக்கூட்டுக்குள்ளாக வீழ்ந்து சிட்டந்ததினால் அங்கு ஒடிவந்த சிறுவர்கள் உள்ளே நுழையமாட்டாமல் கம்பிக்காப்பிட்ட வேலியுடனே நின்று பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். அவர்களின் தலைக்குமேல் பல காகங்கள் வட்டம் சுற்றிப் பறந்து பறந்து கத்தி அழுதன.

சிறுவர்களில் ஒருவன், “நீதானேடா காக்கைக்குத்தோசை போட்டாயி! நீபோட்டதோசையை வாயிலே கொத்திக்கொண்டு போய் கம்பியிலே உட்கார்ந்த தால்தானே அதுக்கு காந்தமடிச்சுது” என்று மற்றவன் மேல்குற்றம் கமத்தினான். அதற்கு மற்றவன் “போடாபேயா நான் மட்டும்தானு போட்டேன் எல்லாரும்தான் போட்டோம்” என்று தன்மேல் சுமத்தப்பட்ட பழிபாவத்தை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்தவித்தான்.

அவர்களில் மற்றொரு சிறுவன் கம்பிவெளியை மருவினாற் போல நிலத்தில் குந்திவிட்டான். ஆட்டுக்குத்தினியாகக் கொண்டு வந்து போட்டிருந்த பூவரசுக்குழமூக்கட்டில் கைநீட்டி ஒருதடி

யை உருவி இழுத்து இலைகளைப் பிடுங்கிப்போட்டு விட்டுத்தடியை கம்பிகளினுடாக உள்ளே நீட்டிக்கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த ஒரு காக்கையைத் தடியினால் தொட்டு நோன்றினான். மற்றக்காக்கை கைக்கும் தடிக்கும் எட்டாத்தூரமாக வீழ்ந்து கிடந்தது அத்துடன், மின்தாங்கியின் அபாய சிவப்பு எழுத்து அறிவித்தல் ஒவ்வொரு நிமிடமும் அவர்களை எச்சரிக்கை செய்து கொண்டிருந்தது. “பாவம், முட்டாள் காக்கைகள் பன்னிக்கூடம்போய் ஓர் எழுத்தாவது படித்திருந்தால் இந்த சிவப்பெழுத்து அறிவித்தலை வாசித்துப்பார்த்தாவது உயிர் தப்பியிருக்கலாமே!” என்று ஒருசிறுவன் கூறி அனுதாபப்பட்டபோது இன்னெருவன் “இன்றைக்குத்தான் பன்னிக்கூடம் இல்லையோடா!” என்று அதற்கு விடைப்பகர்ந்தான். “சத்தம் போடாதிங்களா அம்மா காதிலே எங்கள் பேசக்கேட்டால் குரல்வைப்பா” என்று அவர்களில் வயதுக்கிளைய் கடைக்குடித்தம்பியைக் கடிந்து அவன் காதிலே நிமிண்டிவிட்டுக் கம்பிக்கூட்டுக்குள்ளே தடியை விட்டு காக்கையைத் தொட்டு அதன் இறக்கைமேல் தடியால் தடாவிக்கொண்டிருந்த மூத்தவன், அசைவற்றுக்கிடந்த காக்கை அசைந்துஅதன் சுருண்டுபோன கால்நகங்கள் பச்சைத்தடியைப் பற்றிக்கொள்ள தடியின்மேல் அது எழுத்து நிற்க அதைக்கண்டு அதிசயமடைந்தான். சோர்ந்து தியங்கி தடி

யின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்திருந்த
காக்கையை மெல்ல வெளியே
கொணர்ந்ததும் ஒரு சிறு வன்
ஒடிப் போய் தன் ணீர் கொ
ணர்ந்து அதன்மேல் தெளிக்க,
காந்தமடிச்சு வீழ்ந்த காக்கையார்
எழுந்து மெல்லத் தத்தித் தத்தி
நடக்கலானார்.

பச்சைத்தடி மந்திரக்கோலா
கவும் மூத்தவன் பெரியதொரு
மந்திரவாதியாகவும் மற்றிரு சிறு
வர்களின் பார்வையில் உயர்ந்து
நின்றனர்.

ஞக்கு எட்டாத் தூரமாக வீழ்ந்து
கிடந்ததனால் அதனை அனுக
முடியாதிருந்தது. அதனால் அது
அப்படியே கிடந்து செத்துப்
போய்விட்டது.

காக்கையார் கூறிய சோகக் கதை
இதுதான். காக்கையார் கதை
யைக் கூறி முடித்த போது
“ஆனால் இது முழுக்கவும் சோகக்
கதை என்று சொல்வதற்கில்
லையே. செத்துப் பிழைத்த சந்
தோசமும் கலந்திருக்கிறதே!”
என்றேன்.

செண்பக இதயங்கள் ஏரிதையில்

பா. செயப்பிரகாசம்

அர்த்த ஓரம் நட்சத்திரத்தூசியாய்
அர்த்தங்கள் வினைதக்கும் — வார்த்தை
அம்மன் கொண்டாடிகள் — அவர்
கைவிரல் தொட்ட ஞான உடுக்கையில்
கால கீதங்கள் — உதிரும்
கால கீதங்கள்.

சேரி மனசுகள் சிந்திய கண்ணீரில்
சிற்றின்ப வானவில்கள் — செல்வரின்
சீதள யாத்திரைகள் — இன்று
எழுத்துக் கிளிகளின் செண்பக இதயம்
எரிதழல் நகலாகி — நானை
இன்ப சரித்திரங்கள்.

நன்றி:

லானம்பாடி — 10

யார் தோசை போட்டதினால்
காக்கைக்கு காந்தமடிச்சு பழிபா
வத்துக்குள்ளானார்கள் என்ற
பொல்லாப்பு பாதி விட்டு நீங்கி
யதாக மூன்று சிறுவர்களுக்கும்
மனத்துக்குள்ளாக ஒரு “பனு
கம்”.

மற்றக் காக்கையை சிறுவர்
கள் காப்பாற்ற முடியவில்லை.
அது கம்பிவேவிக்குள்ளே அவர்க

காக்கையார் இதற்குமேலும்
என்பேச்சுக்கு காது கொடுக்க
விருப்பமற்றவராகி “அதோ
குயில் கூவுகிறதைக் கேட்டாயா?
சனியன் மறுபடியும் என் கூட
பேப்பகம் வந்து சுற்றுத்தொடங்
விட்டது. இப்பொழுதே போய்
குட்டிக்கலைக்க வேணும். எங்கே
இன்னும் கொஞ்சம் முறுக்குக்
கொடேன். நான்போகவேண்டும்
என்றது.

ஒரு துண்டு முறைக்கை உடைத்து அதன்முன் வீசியதும் பாய்ந்து அதனைக் கொத்திக்கல்வி எடுத்துக்கொண்டு பறந்தோடிப் போயிற்று. எழுந்து தெருவாயிலுக்கு நடந்தேன்.

ஒருபஸ் தெரு வேராமாக ஒதுங்கிற்று. கிராமத்துச்சாலை ஊடே சிலமாதங்கள் முன்னதாகத்தான் நடைபெறத் தொடர்ச்சிய புதியபோக்குவரத்து சேவை. அடுத்த, மற்ற கிராமங்களுக்கும் பட்டணத்துக்கும் நினைத்தவுடன் போகவும் போய் போனகாரியம் முடித்துக் கொண்டு டைனே திரும்பவும் ஊர்மக்களுக்கு இந்தசேவை பலவிதத்தில் சவுகரியமாய் இருந்தது.

பாதை ஓராமாக மரங்களின் நிழலில் அதற்குரிய தரிப்புலாயத்திற்கு ஒதுங்கி ஒரு நிமிடம் தரித்து நின்று ஆட்டகளை இறக்கி ஏற்றி ஆசனங்களை நிரப்பிக் கொண்டு அதற்குமேல் தன்நாலுகால் பாய்ச்சலைத் தொடர மூர்க்கம் கொண்டு மீண்டும் மூச்செடுத்தது. அதன்மேல் தட்டின் கூரை மரங்களின் கிளைகளை மருவும். தெருவேலிக்கு அப்பால் எவ்ரோ ஒருவரின் காணிக்குள் நின்ற மாவும், பலாவும் பல்லின் திருமேனியை அல்லிதம் பசுமையாக ஏத ட்டுத் தீண்டும்படி சிலகிளைகளை தெருப்பக்கமாக நீட்டி நின்றது.

பஸ் நகர்ந்து இலைகளையும் குழைகளையும் தடவிக்கொண்டு மேல்ல உருண்டபோது மாமரத்தில் கிளைக்குக் கிளைதாவி காயும்

கனியும் கவைத்துழடிவிளையாடிய அணிறபிள்ளை ஒன்று அதன் பற்றுக்கோடு வழுவி பஸ்ஸின்மேல் தட்டுயன்னுடாக உள்ளே நழுவி வீழ்ந்தது. அணிறபிள்ளையின் இந்த அவலம் பிரயாணிகள் கொலு அமர்ந்திருக்கும் பேரவைக்கண் அவர்தம் உள்ப்பாங்கில் ஒரு நெகிழ்ச்சியையும் கிணகினுப்பையும் ஏற்படுத்தி அதுவே ஓர் அக்காரிப்பும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புமாக அலையிடத்து மெல்ல அடங்கிற்று. அவை அங்கிருந்து தப்பி ஒடவழியும், தருணமும் பார்த்து அங்குமிங்குமாய் ஒடித்திரிந்தது.

பேரூர்தி இடம் பெயர்ந்து பெரிதாக ஊர்ந்து அடுத்த தரிப்புவயம் சேர்ந்து ஆங்கொரு நிமிடம்கால் கொள்ள, அம்மட்டுல் கட்டணம்செலுத்தாமே தமிலவச பயணத்தை முடித்தார் போல் அணிறபிள்ளையார் வெளி யோய்ந்து மற்றொரு மரத்துக்குத் தாவினார்-தப்பி ஒடினார்.

எதிர் வீட்டு வாசலி வேலொல் லூன்றி நின்ற கிழவனார் பஸ்ஸிட்டிறங்கி வந்த சிறுவர்தம் முகம் நோக்கி ‘எங்கு போய் வருகிறீர்கள் பிள்ளைகள்?’ என அவ்பாக வினவுவார்.

நீண்டகாலக் கொழும்பு வாசத்தின்பின் பள்ளிநாள் கோடைவிடுமுறை கழிக்க கிராமம் திரும்பியிருக்கும் சிறுவர்கள் அவர்கள்.

‘கிரிமலைக்குப் போகுவே ஒம்தாத்தா. நீராடிவிட்டு தொழிற்

சாலையையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிறோம்.

முதியவருடனே கலந்துரையாடி மகிழும் இளங்களிர் செல்வர். அவர்தம் குதலை மீமாழி கேட்டு இன்புறும் தாத்தா.

பஸ்லில் நடந்ததை முதியவரிடம் கூறி துதித்த பிள்ளைகள் நீருற்றுடி வந்த புத்துணர்ச்சியுடனே கிழவனுர் கூட அங்கு நின்றே அதன்மேலும் சிலவேளை கலந்து மகிழ்ந்து குலவுர்.

இங்கெல்லாம் முன்புநின்ற நிழல் மரங்களைக் காணுமே தாத்தா. என்ன வோ நாற்ற மடித்து மூக்கைப் பிடுங்கிறதே சுற்றுமற்றும் கேடும் நோக்கின ராய் மூக்கைப்பிடித்து நிற்கும் கிருநிடம்.

நாற்று க்கணக்கான நிழல் மரங்களை வெட்டிச் சாய்த்துவிட்டார்கள் நிழல்மரங்கள் நின்ற இடத்திலேதான் ஒளிதரும் மின்தந்தி மரங்களை பார்க்கிறீர்கள், பின்னைகள்.

எல்லர் நாளும் எல்லா மரங்களிலும் போய் குந்தும். வழக்கமாகப் பறவையார் இந்த நச்சமரத்துக்கும் தாவி யிருக்கிறோர். அதனால் காந்தம் பாய்ந்து செத்துப்போய்க் கிடக்கிறோர். அதோ!“ என்று காணபித்த போது, சிறுவர் ஓடிப்போய் சீசத்துக்கிடந்த பறவையைக் கையில் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு ‘மாங்குயில் புள்ளிக் குயில் தர்த்தா. இதன் நாற்றம் தான் இங்கெல்லாம் வீசி நம்முக்கைப் பிடுங்கியது. எங்கேயா

வது தூரத்தே கொண்டுபோய் வீசிவிடுவோம்’ என்பர். அப்படியே செய்யுங்கள்.

‘நிழல் மரங்களிலே கிளைக்கு கிளை தாவி இராப் பகலாகக் கூவி கானம்பாடி மாந்தர்தம் செவியாரத் தேங்வார்த்த இனிய பறவையல்லவா தாத்தா. அதன் உடல் இப்படி நாற்றமடிக்கக் கூடாது. கொண்டு போய் குழிதோண்டிப் புதைத்து விடுவோய்’

‘ஓமோம், அப்படியும் செய்யலாம், செய்யவேண்டியதுதான் செய்யுங்கள்’.

காக்கைகள் கூட்டம் கூடி மாங்குயிலைக் குட்டிக் கலைத்திருக்கும். அதனால் தான் குயில்பிள்ளை தெறிகெட்டு ஓடி ப்போய் மின்காந்தக் கம்பத்தில்மோதி காந்தமடிச்சு அப்படி சுருண்டு விழுந்து மாண்டிருக்க வேணும் பெரியவர் துயரக்ஞரில் அனுதாப உரை வழங்க வும், ஏன் தாத்தா குயிற்பிள்ளையைக் காக்கைகள் விரட்டுகின்றன? என்னெனவினர்.

‘எப்பவுமே அப்படித்தான் குயிற்பிள்ளைகளைக் காக்கைகள் கண்ணில் கண்டாலே குட்டித்து ரத்தும். காக்கையும் சேவலும் நமக்குப் பொழுதுவிடிய தினமும் சங்குழங்குவன் என்றால் குயிற்பிள்ளையோ கோடை வெயிலை வசந்த நிலாவாக்கி தீங்குரல் கான அழுது வழங்கி நம்மை மகிழ்விக்கும். இவ்விதமாகவெல்லாம் மனிதர்கூட அவர்தம்

வாழ்வுக்குச் சுவை ஊட்டும் இப்
பறவைகள் தமக்குள் ஏன் பொல்
லாப் பகை பாராட்டுமோ.”

அது நாம் அறியக்கூடுவதில்லை.

தாத்தா அதன்மேலும்

சொல்வார்:-

சித்திரை வை காசி மாத
நிறை நிலா, சோலைமரங்களில்
கூடித்துயிலும் காக்கக்கும் குயிலும்
வசந்த ருதுவின் இன்னு
ணர்வை வஞ்சி ப்பதில்லை, ஏக
சமத்துவமாகவே வாரிவழங்கும்.
அப்போதெல்லாம் அவை ஒன்றையொன்று கண்காணு மலே
ஒரேமரத்தின் கிளைகளில் அங்கங்கு துஞ்சகம் நிலையில் ஒரோர்
சமயம் கதிர்மதியம் கண்குத்த
அது ஆற்றுமல் கூடிச்குரலெழுப்பி ஓயும். இராமுமதாக இன்னிதமாரியாக ‘வர்ஷம்’ பொழியும்
இப்பறவைகளின் கானம் மாந்தர் குலத்தினை இன்பக்கிணுகிணுப்பில் ஆழ்த்தும் சஞ்சிவி மாருதத்துக்கு ஒப்பானதென்றே சொல்லவேண்டும்.

எங்களுர்த் தெருவிலே இன்றைக்கெல்லாம் பஸ் ஒடு கிறது. பின்னோகள் தெருவிலே சோலைபரப்பிய நிழல் மரங்களின் கிளைகளை அதற்காகவும்தான் வெட்டிச் சாய்த்தார்கள். இதனுலைவாம் தெருவிலே கோடை - இவ்வாண்டு நீண்டகோடை.”

அனுவசியமான தியாகங்களைத் தவிர்க்க நாம் இயன்றதனைத்தையும் செய்ய வேண்டும்.

— மாலை (1944) —

கறுப்பு முகங்கள்

தொலைவில்

மெல்லியதாய்க்கீறியதைப்

பருக,

நோக்கிவிரைய

கீறல்

விலகிநகரும்

இருட்டுள்

ஆழ்ந்ததவிப்பில்

கீறலில்

நனைந்து சுவைக்க,

களைப்பிடந்த

பிம்பத்து விழிகள்

திறந்தபடி

பார்த்திருக்கும்

அருகினில்

ஒட்டைப் போர்வையுள்

ஒளிந்த முகங்கள்

சுருங்கிக்

கருமை படர,

தொலைவின், திருப்பத்தில்

கீறல் அருக

நெருங்கி வருதலை

உணர,

ஒட்டையுள்ளே

கறுப்பு முகங்கள்

தலையை நீட்டி

எட்டிப் பார்க்கும் ...

— பாலதூரியன்

கலைதாங்கள்

நடும்பயணம்

இளவாலை, விஜயேந்திரன்

தொடுவானம்
தொடவென்றே
தொடர்கின்ற அந்தச்
சிறுபாதை மீது
சிலதடங்கள் பதிந்திருக்கும்.

யுகராகம் பாடுகிற
இருகோடி மானுடத்தின்
துளித் தெய்வ மொன்று
நடந்த தடங்கள் தாம்

நிமுல்வீழும் சில போதும்
நிறைகின்ற இருள் நானும்
துல்வியமாய்த் தடங்கள் -
கண்களிலே வந்துவிழும்.

அகன்ற இருதடங்கள்
அலைந்த பாதையிலே
தொடர்ந்து சிறுதடங்கள்
சோடி எனப் பதியும்

தொடர்ந்தும் விழிதுழுமாவிக்
கண்ட தடங்களோ
ஒரு மொட்டின்
காம்பென்று நவிந்திருக்கும்.

மூன்றன்டு தடங்கள் முன்நகரும்
கால இழைவில் -

அகன்ற இருதடங்கள் -
அகன்ற துயரம் வரும்

இருகோடி மீந்திருக்கும்.

மிகமெதுவாய் மண்மீது
பதிந்த தடமொன்று -
தொடர்ந்தங்கே
அழுந்த ஊன் நிவரும்
அகன்ற தடங்கள் வரும்.

தொலைவிள் தொடரவில்
ஒருகோடி தடங்கள்
ஒருபோதில் விலகும்.
விலகும் தடங்களினை
விழியின் நீர் நனைக்கும் . . .

தொடர்ந்தப் பாதையிலே
நுணிந்து இருதடங்கள்
பதிந்து வரும்.

தொடுவானம்
தொலைவினிலே
விழிப்பத்துக் காத்திருக்கும்.

?

‘குறிப்பிட்ட ஒரு கணத்தில்
இருப்பதும், அக்கணத்தில் சாத
தியமானதாக இருக்கும் போராட்ட வடிவங்களுக்கும் மார்க்
சிச்மானது தண்ணை மட்டுப்படுத்
திக்கொள்ளாது. ஏனெனில் அது
தரப்பட்டுள்ள சமூக நிலைமாறும்
பொழுது புதிய போராட்ட வடிவங்கள் அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியின் போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ள வேண்டும் கணத்துக்குத் தெரியாத போராட்ட வடிவங்கள் தோன்ற முடியும் என்று ஏற்கின்றது. (வெளினின் நூல் திரட்டு, -2-பக்கம் 213)

நாளைய நாளும் -

சேற்கறைய சேற்றும் -

முன்னே -

முகிழ்க்கின்ற பணிப் போர்வையிலும்
தோளி ஸ் சால்வை தூக்குதலை
இன்னும் நாங்கள் பேணவில்லை.

‘அவர்கள்’ தாமே மனிதரென்றார்
‘நாமும் நாமும்’ என்றார்த்தோம்.

சுவர்கள் -

சுற்றி எழுந்திருந்தன.
தகர்த் தெறிந்தோம்.

சுவர்கள் தகர்க்கப் படும் போதில்
கற்களைம் மீதில் விழுந்தனதாம்.

ஓய்வுக்குள்

தலைபுதைக்க மறுத்துவிட்டு
தொடர்ந் தார்த்தோம்; தகர்த்தோம்.

எமக் கென நிலவுபால் வீசும்
எத்தனை பொழுதுகள் செத்திருக்கும்.....!
நினைக்க வியர்க்கும் - எனினும்
முனைப்பு முடிவிடத்தில்
சுவர்கள் வீழ்ந்தன.

வெற்றி எனச்சிறு
நினைப்பில் ஊறினேஞ்.

கால்கள் -

அத்திபாரக் கல்லில் தடுக்குது.
தோள்கள் மலையெனத்
தொடுத்து வைத்திருக்கிறோம்.
நாளைய நிகழ்விற்காய்!

சஞ்சயன் பக்கங்கள்

சஞ்சயன் பக்கங்கள்

சஞ்சயன் பக்கங்கள்

அவள் அப்படித்தான் என்றேரு படம் சிலவாரங்களுக்கு முன் ஒரு 28' அங்குல ரெவிலிச் னில் வெகுசனங்களோடு வெகுசனமாக இருந்து பார்க்க முடிந்தது. சாதாரணமான ரசிகர்களைப் பொறுத்தவரை அந்தப்படம் கொஞ்சம் அதிக படசம்தான். இருந்தபோதிலும் கமலஹாசனையும், ரஜனிகாந்ததையும் ஸ்ரீப்பிரியாவையும் நம்பியிட்டுமே ஏராளமானவர்கள் வந்திருந்தார்கள். பல இடங்களிலும் அந்தப்படம் எல்லோரையும் ஏதாவது ஒரு reaction தர வைத்தது.

இன்றைய எம் து ச மூ க அமைப்பால் பெண்களின் நிலையை இனங்காட்டிவதும், விமர்சிப்பதும் என்ற தரத்தை கொஞ்சம் தொட்டிருப்பது படத்தின் சிறப்பம்சம். ஆண்களிடமிருந்து ஏமாற்றத்தையும், வெறுப்பையும் sex இற்கான எதிர்பார்ப்புகளையும் மட்டுமே பெற்றுக்கொண்ட மஞ்ச, பெண் களைப்பற்றி ஒரு விவரணத் திரைப்படம் தயாரிக்கிற Intellectual அருண் ஆகிய இருவரும் தான் படத்தின் மையம். பெண்களுக்கு இந்தச் சமூக அமைப்பில் கிடைக்கும் ஒரு இரண்டாம் படசமான நிலையை ஒருவகை அடிமைத் தனத்தை அறிவுடையமாகத் தாங் கிக்

கொள்ள இயலாது பாத்திரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள மஞ்ச எல்லா ஆண்களையுமே வெறுக்கும் ஒரு இயல்பு கொண்டவளாகக் காட்டப்படுவது அந்தப் பாத்தி ரத்தின் Maturity க்குப் பொருந்தாததுபோல் தோன்றுகிறது. படத்தின் முடிவிலும் கூட திரும்ணமாசி வரும் அருணின் மனைவி யிடம் வழங்கல் விபரே ஷன் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க என்று கேட்க, மிகவும் கிராமத்துத் தன்மைகொண்ட அந்தப்பெண் இவள் என்ன கேட்கிறூள்ளனர் மாதிரி அருணை வினவ அருண கேள்வியை விளக்கப்படுத்திய பின் அதுபற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்கிறார். நீகொடுத்து வைச்சவள் என்ற தொனிப்பட மஞ்ச பதில்கூறுவது இதுவரை காலமும் பெண்கள் தொடர்பாக அவள் வைத் திருந்த கருத்துக்களிலிருந்து அவள் பின்வாங்கு வதாகவும், யதார்த்தத்தில் பெண்களுடைய உரிமை, சமூகத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய சரியான நிலைபோன்ற வற்றில் அவள் நம்பிக்கை இழந்ததாகக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது. இந்த இடத்தில் தி. ஜானகிராமனின் மரப்பசு நாவலையும் நினைவு கொள்வது பொருந்தும் அந்த நாவலில் வரும் அம்யினி என்ற பாத்தி

சஞ்சயன் பக்கங்கள்

ரம் சில தன் மைக்களில் மஞ்ச வோடு உறவுக்கிறது. நாவலிலும் முடிவில் வித்தியாசமான ஒரு பெண் என்கிற நிலையிலிருந்து முடிவில் அவள் இறங்கி விடுகிறார்கள் மிகவும் இந்தச் சமூக அமைப்பில் பெண்களுக்குரிய நிலையையே அலுசிறித்துப் போவது போல.

எனவே பொதுவாக பிரக்ஞானியுள்ள தமிழ்க் கலைப்பரப்பில் வித்தியாசமான, முற்போக்கான சிந்தனையுணர்வுள்ள பெண்கள் தவிர்க்க இயலாதவாறு மீண்டும் சமரசங் கொண்டு போறது போலவே சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளார்கள். (ராஜம் கிருஷ்ண ஸ்ரீனிவஸ் 'வீடு' வித்தியாசமான தொரு முயற்சி எனினும் அந்தாவல் எவ்வளவு தூரம் இலக்கியமாகி யிருக்கிறது என்பது பிரச்சனை.)

எனவே இச்சமரசம், மொத்தமான ஒரு சமூகமாற்றம் ஏற்படும் வரையில் இடையில் உள்ள இவ்வாரை முந்போக்கான சிந்தனையுடைய பெண்களின் விதி என்றே அல்லது தனித்தனியாக இப்பெண்களுக்கு இப்படித்தான் முடிவு என்று சொல்லதன்மூலம் பெரும்பாலான சிந்தனைப்பரவமாகவும் விதைலையுணர்வற்று பெண்கள் மத்தியில் இத்தகைய ஒரிஞ்செண்களின் வெளிப்பாடு சமூகத்திற்கு ஒரு காட்சிப்பொருளாக மட்டுமே இருக்கும் என்று சொல்வதுபோல் ஏதரி கிறது.

இது உண்மைதான் எனில் இத்தகைய சமரசங்களும் ஒரளவு நியாயப்படுதல் தவிர்க்க இயலாதது. கனிஷ்காக்போல் அமைந்துள்ளன, எனினும் சில இடங்களில் Documentary யின் சாயல் தெரிவதுபோல உள்ளது. நெறியான் ருத்ராய்யர் படத்தின் பல Frame களில் தன்னை உறுதியாக வெளிப்படுத்துகிறார் இன்னும், வசனங்களைப்பற்றிச் சொல்லித்தான் தீர்க்கேண்டும். இந்தப்படத்தின் நெற்றி என்று சொல்ல நினைத்தால் முதலில் முழுவதும் வசனங்களுக்குத்தான் பல இடங்களில் கவிஷ்டதயாகிறது. சில இடங்களில் ஊசியாகிறது. வண்ண நிலவனுடைய வசனம் என்று சௌரங்கள் மிகவும் மதிழ்ச்சியாக இருந்தது.

★ 2

மார்ச் மாத மல்லிகை இதழின் தூண்டில் பகுதியில் ஒரு கேள்வி இருந்தது. கரவெட்டி சி. மகேந்திரன் என்பவர் கேட்டதாக அவசியம் எல்லாரும் அந்தக் கேள்வியையும் அதற்கான ஜீவாவின் பதிலையும் படியுங்கள் தூய அழகியல் பற்றி வாய்ச்சவடால் அடிப்பவரென்றும் 'வால்ரியூப்' புகழ் அறிஞர் என்றும் ஒருவரைக் குறிப்பிட்டு அவருடைய புத்தகத்தினைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டிருந்தார்.

கேள்வி மறை முகமாக அ. யேசுராசாவைப் பற்றியே இருந்தது. ஜீவாவும் பதினின் ஆரம்பத்தில் கேள்வியில் யாரைக்

கஞ்சயன் பக்கங்கள்

ரைக் குறிப்பிட்டிருந்தது என்று புரியாதவராய் யோசித்து (?) வினார் உணர்ந்து கொண்டவராய் (ஓ!) பதிலளித்திருந்தார். கேள்வியில் சம்பந்தப்பட்ட புத்தகம் அ. யேசுராசாவின் ‘தொலைவும் இருப்பும்’ ஏனைய கதை கணம் அட்டை அமைப்பு-செள; முன் நுரை -சண்முகம் சிவவிங்கம்.

மன்தில் எரிச்சலை ஏற்படுக்கு தும் கோழி குப்பையைக் கிணறி யதுபோல அழகு என்று ஜீவா ‘செள’ அந்தப் புத்தகத்தின் அட்டையில் வரைந்திருக்கும் நவீன ஒவியத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் போது நவீன ஒவியங்களுடனொன்று ஜீவாவின் பரிச்சயமின்னமதான் வெளிப்படுகிறது. அந்தத் தொகுதியிலிருக்கும் சிறு கதைகளுக்கு சண்முகம் சிவவிங்கம் முன்னுரையில் எழுதியிருக்கும் விமரி சனத்தைவிட இனிமேலும் அறிவு பூர்வமான விமரிசனங்கள் வரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குச் சிடையாது. ஒரே குப்பை, ஒரே கஞ்சல், விரக்தி, வெறுப்பு எரிச்சல், பொருகம், நபுஞ்சகத்தனம் இத்தனையும் நிரவிய ஒரு படைப்பு என்று ஜீவா அதிலுள்ள கதைகளைச் சொல்லும் போது,

அன்புள்ள ஜீவா,

அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கொடுக்கும்போது நீங்களும் ஒரு ‘களாரவு’ சாகித்திய மண்டல

உறுப்பினரல்லவா? அப்படியானால் ஒரே குப்பை ஒரே கஞ்சல் ஆன ஒரு சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எவ்வாறு நீங்கள் பரிசு கொடுக்கச் சம்மதி த்தீர்கள். ஜனவரி ’76 மல்லி கையில் ர. ஜே. கனகராத்தினு அக்கதைத் தொகுதியை மல்லிகையில் விமரித்திருந்தும், மல்லிகையில் விமர்சலத்திற்குத் தகுதியில்லை என்று நிராகரிக்கப் பட்டது. என்று நீங்கள் சொல்வது எந்தவகையில் சேர்த்தி? இது ஒரு பெரிய முரண்பாட்டில்லையா ஜீவா என்று கேட்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

யேசுராசாவின் கதைசொல்லும் தன்மையைப்பற்றி சண்முகம் சிவவிங்கத்துக்கு மட்டுமல்ல எந்த ஒரு நல்ல இலக்கிய காரங்கும் இரண்டாவது கருத்து இருக்க முடியாது. ‘தொலைவும் இருப்பும்’ தொகுதியில் உள்ள கதைகள் ஏறக்குறைய அன்தத்திலும் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல வெட்டான அழகான ஒரு நடை உள்ளது. உள்ளடக்கத்தைப் பிரச்சனையாக எடுக்காமல் சுஜாதாவின் நடையைப் பற்றி மிகவும் சிலாகித்தி நீர்களே. (அதே இதழ் துண்டில்) தொலைவும் இருப்பும் கதைகளைப் பற்றி At least உங்களுக்கு அப்படியேனும் பார்க்க முடியாது போய்விட்டதா? அஸ்வகோஷ வன்னைவன், பூமணி என்றெல்லாம் நீங்கள் நல்ல இலக்கியத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்

சஞ்சயன் பக்கங்கள்

போது எழுவதெல்லாம் இப்போது எங்களுக்கு வெறும்போவியாகத் தெரிய ஆரம்பிக்கிறது.

இறுதியாக இப்படி ஒரு கேள்வி உங்களுடைய வாசகர்களிடமிருந்து வந்திருக்கும் என்பதில் எனக்கு ஒரு நம்பிக்கையீலம் இருக்கிறது. கேள்வியிலும் பதினீணும் ஒரு செயற்கைத்தவம் தெரிவதுதான் இந்த நம்பிக்கையின்மைக்குக் காரணம் வேறு ஒன்றுமல்ல.

3

இலக்கியம் என்றால் நாங்கள் படைப்பதுதான் என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளிவருகிற சஞ்சிகைகள் நடுவே அடக்கமாக மணிமணியான கவிதைகளையும் தரமான சிறுகதைகளையும் நல்ல

விமர்சனங்களையும் வெளியிட்டு வருகிறது. சிரித்திரன் மாத இதழ் நாகைச்சவையின் இலக்கியத் தரத்திற்குப் பிரதியட்சமான உதாரணம் எம்மிடையேயும் உள்ளது என்பது ஆறுதல்தரும் ஒரு விஷயமாகும். சமகால நிகழ்வுகள் உடனடியாக கேவியடன் கிண்டலுடன் 'சிரித்திரனில்' வெளிப்படும் அழகு ரசிக்கத்தக்கது. இவ்வளவிற்கும் ஆணி வேரான ஒருவர் சி. சிவஞானசுந்தரம் என்கிற 'சந்தர்' சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் ஒருமை நீங்கள் சந்தித்துப் பாருங்கள். மனிதர்களின் இன்னெருவகையான பரிமாணம் உங்களுக்குத் தெரியக்கூடும்.

கூவனிக்குக்:

சஞ்சயனின் இரண்டாவது பக்கத்தில் எம்மை மீறிச் சில சொற்கள் விடுபட்டுப்போய் விட்டன. இப்பக்கத்தின் இரண்டாவது Colum இன் நான்காவது வரியில் 'கவிதைகள் போல் அமைந்துள்ளன' என்பதை திரைப்படத்தில் பல இடங்களில் காட்சிகள் கவிதைகள் போல் அமைந்துள்ளன. என்று திருத்திக் கொண்டு மீனவாசிக்கவும்.

நிகழ்ந்துவிட்ட தவறுக்கு ''புதுக்கள்'' வருந்து கிருர்கள்.

பற்று போகும் சீர்கு

கவியரசன்

காற்றின் நரம்புகளில்
மின் விசிறிகள் சுழலும் ... ,
மெலிதாய்ப் பட படக்கும்
காகிதங்கள்,
உரத்ததென

Lecturer இன் குரோசை -
சிலவேளை நிலம் உராயும்
செருப்புக்கள்.....
(தொடர்ந்தபடி.....எப்போதனினும்
இருமல் -)

மற்றபடி
அமைதி தழுவி வரும்
Lecture room.

முன்வரிசைக் கதிரைகளில்
முகங்கள் நிரம்பி -
எணப் பின்னுக் கனுப்பி விடும்
போதுகளில் - எப்போதும்
இப்படித்தான்:-

மெதுவாய் இறகு கட்டி
மிதந்தபடி வெளியேறும்
என் மனது -
எனினும், சமயங்களில்
மீண்டும் திரும்பி வரும்
மணி பார்த்துப் போக என -

தூரத்தில் ரயிலோசை
துவங்கி விட - இங்கிருந்து
Leval Crossing
மணி ஒலிக்காய்க் காத்திருக்கும்
பின்னர் -
கட கடத்து ரயில் கடக்கப்
பெட்டிகளை என்னுயுதற்காய்ப்
போய்த் திரும்பும் -

பெரும்பாலும் தோல்வியறும்;
முன் கதிரைக் குழிவுள்
முதுகு சரிந்தபடி
உட்கார்ந் தெழுதும் ஒரு
பெண்ணின்,
பிடரிக்குள் -
கறுப்பாய்ச் சுருள் கொண்டு
நெளிந்திருக்கும் பூஜைமயிர்க்
கற்றைகளை
நிமிண்டி விட விரல் நூனிக்குப்
பசி கொடுக்கும்;

இடையிடையே விழி நிமிர்த்தி
Black Board இல்
மேய்ந்தாலும்,
நாளைக்கு-
முன்வரிசைக் கதிரைகளில்
போய் அமரும்
என்ன உதித்தெழுவும்
மீண்டும் வெளிப்பறக்கும்;
Degree முடிந்த பின்பு
உடலோ - தனித்தபடி
Interview போய்த் திரும்பிப்
போய்த்திரும்பிப் போய்த்
திரும்ப -
எப்போதும் போல
ஈர்ப்பு விசை எதுவுமற்று
வெளியில் திரியும்
— இது -
தாவி இறகாக என்
மனது....!

“பெண்கள் வெறுமே இன் பம் தரும் சடப்பொருட்கள்” என்ற கருத்தே நீட்சே எனும் மெய்யியலாளரின் பெண்கள் பற்றிய கருத்தின் அடிப்படை போல் தெரிகிறது. இக்கருத்தைக் கேட்கும்போது பல பெண்களுக்கு - ஏன், சில ஆண்களுக்குக் கூட - ஆத்திசம் வரலாம். ஆனால் பெரும்பாலான ஆண்கள் இதைச் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள வர். காரணம், அவர்களது கூயங்களும்; பெண் வெறுமே சடப்பொருளாக இல்லாது ஒரு அறிவு ஜீவியாக- சிற்றிப்பவளாக - தன்களுக்கு அறிந்தவளாக மாறிவிட்டால் தங்களிலும் மேம்பட்டு விடுவான். தாம் தவறி மூலம் போது தட்டிக் கேட்பாள் என்று அவர்களுக்குள்ள பயம். இதனாலேயே காலம் காலமாக பெண்களை அடிமைகளாக்கி, அவர்களை முன்னேற விடாவன்னாம் சமூக அமைப்புகளையும், அவற்றின் விதிமுறைகளையும் உருவாக்கி வந்திருக்கிறார்கள். இதற்கு அவர்களது உடல் பலமும் பொருளாதார பலமும் உதவி புரிந்து வந்திருக்கின்றன.

இத்தகைய சமூக அமைப்பு முறை அன்மையில் தொன்றிய

தல்ல. கீழைத்தேயத்தில் மட்டும் காணப் பட்ட தொன்றுமல்ல. பழைய காலத்திலிருந்து ஆண் வெளிவேலைகளைச் செய்ய, பெண் வீட்டு வேலைகளைச் செய்யதென்பது ஒருவித தொழிற் பிரிப்பாக, அதாவது ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டி இருந்த வேலைகளை எளிதாக்கு முகமாக கொண்டு வரப் பட்ட ஒரு வழக்கமாகவே இருந்தது. பின்பு இத் தொழில்களில் திறப்புத்தேர்ச்சிபெற்ற அவர்கள் தொடர்ந்தும் அத் தொழில்களையே செய்து வந்தனர். ஆனால் காலப்போக்கில் இந்நிலைமை சிறிதுசிறிதாக மாறத் தொடங்கிய தால் தொழில்பிரிப்புச் செய்யப் பட்டிருந்த முறையும் மாறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

ஆதிகாலங்களில், அதாவது நாகரிகம் அல்லாத அல்லது அவ்வளவு வளராத காலகட்டங்களில் இத் தொழிற்பிரிப்பு முறையில் அதிகம் பிரச்சனைகள் எழுவில்லை. ஆனால் நாகரிகம் வளரவளர. அறிவு விருத்தியடையத் தொடங்க, இவ்வளர்ச்சியில் - இவ்விருத்தியில் பங்கேற்பது யார் என்ற பிரச்சனை எழுந்தது அப்போது வெளியில் சென்று உழைத்து அதனால் கூடிய தன-

பெண்கள் வெறுமே இன்பம் தரும் சடப்பொருட்கள் மட்டுமா?

செல்வி மைந்தேயி சபாட்னம்
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்.

னம்பிக்கையும், பரந்த அறிவும், பஸ்மும் பெற்றிருந்த ஆண்வர்க்கம் தன்னியக்கமாகவே (automatic) இதில் பங்கேற்று முன்னணியில் திகழ்ந்தது. ஆனால் அதே வேளை, தொழிற்பிரிப்பின் காரணமாக வீட்டுத் துறையைப் பொறுப்பேற்று. அவ்வளவு காலமும் உள்ளடங்கிக் கிடந்ததால் சுயநக்ஷீலமாகயும், பொது அறிவும், அனுபவங்களுமும் குறைந்திருந்த பெண் வர்க்கம் வெளியுலகம் விரிந்து பரந்து செல்வதை உணராது கிணற்றுத் தவணைகளாக வாழுத் தலைப்பட்டது. இதற்கு விதி விலக்காக ஒரு ஒள்ளுவயோ அல்லது ஒரு மேரிக் கிழுரியோ இருந்தாலும் பெரும்பான்மையான பெண்கள் இனப்பெருக்கத்தைத் தவிர வேற்றித்துக்கழிப்பார்வான செயலிலும் ஈடுபடவில்லை. அவர்களை இந்தியை விருந்து மீட்பதற்கு அப்போது முன்னேறியிருந்த ஆண் வர்க்கம் தனது சுயலாபம் கருதி எவ்விதமுயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல ஆண்கள் தொழிற் பிரிப்பில் தமக்களிக்கப்பட்ட வேலையை, அதாவது 'உழைத்து வீட்டடைக் காத்தல்' என்ற பணியைச் செய்யாது வழுவத் தொடங்கிய போது - கூட்டுக் குடும்ப முறை (joint family system) கூட இல்லாதொழித்து போது - பெண் வீட்டடை விட்டு வெளி வந்து உழைத்துக் குடும்பத்தைக் காக்க வேண்டிய நிலைக்காளானான்.

இவ்வாறு அவளது வெளியுலகத் தொடர்பு வளர்ச்சியடைந்த போது - அதில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றம், முன்னேற்றம் போன்ற வற்றை அவள் அறியத் தொடங்கிய போது - சமூக நாகரிக வளர்ச்சி மேலும் ஏற்படுவதற்கு தானும் ஏதாவது பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை, உந்துதல் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

சமூக மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கியதால் கல்வியறிவு, வெளியுலகு பற்றிய அறிவு கிடைக்கப்பெற்று அறிவு பூர்வமாக சிந்திக்கத் தொடங்கிய பெண்கள், சமுதாய வளர்ச்சிப் படிமுறையில் தாம் எவ்வளவோ பின்னிற்பதைக் கண்டனர். இவ்விடைவெளியை நிரப்ப அவர்கள் முயன்றபோது, இதுவரை காலமும் அதாவது சமூக மர்துதல்களுக்கு முன்பிருந்த சமூக விதிமுறைகள் அவர்களைத் தடுத்த போது அவர்கள் செய்வதற்கியாது திகைத்தனர். சிலர் இதை எதிர்த்துப் போராடவும் துணிந்தனர்.

ஆனால் இப்புரட்சி மனப் போக்கு எல்லாப் பெண்களிடமும் ஏற்படவில்லை. காலம் காலமாக அடிமைப்பட்டு, முதுகை லும்பற்றவர்களாக வாழுந்து பழகி வீட்டடக்கால், இதுதான் இயற்கை என்றெண்ணி, தாம் அடிமைப் பட்டிருக்கிறோம் சமுதாய விதியில் நடத்தும் பிரயாணத்தில் எவ்வளவோ பின்னிற்கிறோம் என்ற பிரக்ஞாபே இன்றி பெரும்பா

லான பெண்கள் வாழ்கிறார்கள். பெண்களை அடக்குவதை நோக்க மாகக் கொண்ட ஆண்களோடு தனிப்பட்ட முறையில் தம் மை நன்கு இணைத்துள்ள பெண்கள் காதல், நிலையான வாழ்க்கை என் பவற்றுக்காக ஆண்களின் தேவைகள், விருப்புகளுக்கேற்ற வகையில் தம்மை மாற்றி வாழக் கூடுதலாக முயற்சி செய்கிறார்கள். அவ்வாறு ஏறி ஏதாவது துணிச்சலாக காரியமாற்றும் பெண்களை ஏனையோர் குறைக்குறுகின்றனர். இத்தகைய பெண்களும் பெண்கள் முன்னேற்றத்தை விரும்பாத ஆண்களுமாகச் சேர்ந்து பழைய விதிகளி விருந்து விடுதலை பெறத் துடிக்கும் பெண்களின் வேகத்தை அடக்கி அவர்களைப் போராடவிடாது தடுக்கிறார்கள்.

இப் பண்பு பெரும்பாலும் முதலாளித்துவ நாடு களிலும் வளர்ச்சியடையாத, வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் நாடு களிலுமே காணப்படுகிறது. சோஷுலில் நாடுகளில் சமூகத் தில் பெண்களின் பங்களிப்பு ஆண்களுக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்தாக இல்லை. “மாதர், பூரண விடுதலையை வென்று பெருத வரையிலும் தொழிலாள வர்க்கம் பூரண விடுதலையை அடைய முடியாது” என்று வெளினும், “தன் மனைவியை அடிக்கும் ஒருவனை சாகும் வரை சவுக்கால் அடித்தால் கூட மார்க்கல் ரசித்திருப்பார்” என்று கார்ஸ் மாக்களின் நினைவுக்குறிப் பில் வில்கெலம் லீப்ளெக்ட்டும்

கூறியதிலிருந்து இதை நாம் அறி யலாம். இதிலிருந்து பெண் விடுதலை, சமத்துவம் என்பன ‘பொருளாதார அமைப்பு’ ரீதியான மாற்றத்தோடு’ தொடர்புடையதாக என்ற கேள்வியும் எழுதின்றது.

நீட்சே போன்றேரின் கருத்தைப் பெண்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவது பெண் வர்க்கத்தையே அவமானப்படுத்துவதற்குச் சமங்கும். எந்த ஒரு உண்மையானதன்மானமும், சுய கொரவமும் உள்ள - பெண்ணும் இதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள். அதுவும் உயிரும், உணர்ச்சியும், அறிவும் உள்ள ஒரு ஜீவியைப் பார்த்து, வெறுமே இருப்பதற்கு இடமும் நிறையும் மட்டுமே கொண்டுள்ள ஜீவனில்லாத ஒரு சடப்பொருள் என்று கூறினால் எந்தமானமுள்ள ஒரு ஜீவியும் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டாள்.

ஆனால்! அவளைப் பார்த்து,

“சரி, நீ வெறும் இன்பம் தரும் சடப்பொருள் அல்ல என்றால், நீ ஆக்க பூர்வமாக எதையாவது சாதித்திருக்கிறாயா? அல்லது ஒரு அறீவு ஜீவியாக வாழ்ந்திருக்கிறாயா? துணிச்சலுடன் முன் சென்று எதையாவது தலைமைகாங்கி நடத்தும் தெரியம். ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளாயா?” என்றுகேட்டால் பெரும்பாலான பெண்களின் பதில் மெளனம் தான்.

“என் இந்திரா காந்தி இல் லையா?, திருமதி தாட்ச்சர் இல் லையா?” என்று சிலர் கேட்கலாம் இன்னும் சிலர் கேட்கலாம்.

“எல்லா ஆண்களும் ஏதோ பெரிசா சாதிக்கிறார்களா? இல் லையே! யாரோ சிலர் சாதி லை செய்ய, பெயரை மட்டும் பொது வாக ஆண்கள் என்று தட்டிச் சொல்கிறார்களே” என்று.

உன்னமதான்! ஆனால், ஆண்கள் செய்திருக்கும் சாதனை களுக்கு அல்லது புதிய கண்டு பிடிப்புகளுக்குச் சமங்க பெண்கள் செய்திருக்கிறார்களா. ஆகக் குறைந்தது கால்வாசியாவது..? இதற்கு “இல்லை” என்றுதான் வருத்தத்துடன் பதில் கூறவேண்டியுள்ளது. அறிவியல் விஞ்ஞானத்துறையாகட்டும், பொதுஜனத் தொடர்பு, கலைத்துறையாகட்டும், கடினமான உடலுமைப்பு முயற்சியாகட்டும் எத்தனை பெண்கள் இவற்றில்சாதனை புரிந்திருக்கின்றனர்? ஆனால்லோடு ஒப்பிடும்போது விரல் விட்டு என்னிலிடலாம்.

உதாரணத்துக்கு எடுப்பின், ஒரு விவாதம் அல்லது கலந்துரையாடல் நடைபெறும் போது அதைப் பார்க்க வந்திருக்கும் பெண்கள் எவ்வளவு? அதில்

எழுந்து சபையோர் கருத்தோ அல்லது ஏதேனும் சந்தேகங்கள், கேள்விகள், விமர்சனங்களோ செய்யும் பெண்கள் எவ்வளவு? ஆண்களோடு ஒப்பிடுகையில் ஒரு மிகச் சிறு வீதம். நான் அவதானித் தவறரயில் மாணவ மட்டங்களில் (பெண்கள் பாடசாலை தவிர்ந்த பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்களில்) பெண்கள் இப்படியான பொது நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றுவது குறைவாக கவே காணப்படுகிறது.

உதாரணத்துக்கு பேராதணைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கம் இவ்வாஸ்டு நடத்திய பேசுச்போட்டியைக் கூறலாம். ஒரு பெண்கூட எழுந்து பேச முன்வராததால் பெண்களுக்கான பரிசுவிளை விடப்பட்டது. இதற்கு அங்குள்ள மாணவிகள் பேசந்திரன்அற்றவர்கள் என்பதை கருத்து. துணிச்சல் இல்லை என்பதே பொருத்தமான காரணமாகும்.

இவ்வாறு பெண்கள் ஒன்றுக்கும் துணிச்சலில்லாது பதுங்கிக் கிடப்பதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறலாம். எமது சமூக அமைப்பில் பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இடம் அல்லது விதிக்

மலைவி ஒரு வீணையல்ல
நினைத்தபொழுது மீட்டிவிட்டு
வேண்டாதபொழுது தள்ளி வைப்பதற்கு.

— ஒழியப் பழமோழி —

கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடு கள் அல்லது பெண்பற்றி சமூகம் கொண்டிருக்கும் கருத்துகள் என்பன பெண்ணின் ஆளுமை விருத் தியைத் தடுக்கும் கற்களாகின்றன. ஒரு பெண் தன் வாழ்வு முழுமையும் தந்தை, கணவன், மகன் என்போருக்கு அடங்கி வாழ்வேண்டும் என வற்புறுத் தப்படுவினார். சமூக விதிகள், வழிமுறைகள் என்பன எல்லாவற்றி லும் பெண்களுக் கொன்றாகவும், ஆண்களுக்கு வேலெருன்றுகவும் இரட்டைத் தன்மையதாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக பலாத்காரம், கற்பழிப்பு நடந்தால் குற்றம் சாட்டப்படுவது அல்லது அவமரியாதை அடைவது பெண்களே. சமூகத் திலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கப்படுவது கூட விபசாரத்தில் ஈடுபட்டபெண்ணையே ஒழிய, ஆணை அல்ல.

பெண்ணாக வாழ்தல் என்பது வாழ்க்கை முழுதும் பயத் தோடு- ஒரு வகைச் சிக்கலோடு (Complex) வாழ்தலாகும். அவள் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும், செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் பயத் தோடு பல தடவை யோசித்தே செய்யப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிநடந்தால் பழிச்சொல்லுக்கு அவதூறுக்கு ஆளாக நேருமோ என யோசித்து தயங்கியே செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அவள் எவ்வளவு பெரிய பதவி வசீத் தாலென்ன! இருண்டபின் வீட்டுக்கு வெளியே இருக்க அல்லது தனி

யாகப் பயணம் செய்ய அல்லது அறிவுரீதியாகவேனும் அந்தியன் ஒருவனுடன் கடைக்க அல்லது தேவை, தொழில், நட்பு நிமித் தம் வேற்று மனிதனுடன் பேச வோ, போகவோ கூட பயப்பட வேண்டிய ஒரு நிலையில் பெண் வாழுகிறார். அவள் தன் மனதில் எழும் சிந்தனைகளை - போராட்டங்களைபுரிந்து பிர்த்துகொள்ள- அதை எண்ணி மகிழக்கூட அஞ்சுகிறார். இதனால் வாழ்க்கையே பெருஞ்சமையாய் மௌனமாய்ச் சோகமாய் மாறி விடுகிறது.

எமது சமூகத்தில் ‘பெண் னின் வாழ்க்கையின் ஒரே கடமை யும் குறிக்கோளும் விவாகமாதலே’ என்ற கருத்து சிறுவயதிலிருந்தே ஊட்டப்படுகிறது. பெயர் கெட்டால் விவாகமாகாது போகுமோ, அதிகம் படித்தால் கூடியதினம் கொடுத்து அதிகம் படித்து மாப்பிள்ளை தேடவேண்டிவருமோ என்ற அற்ப பயங்களே அவள் துணிந்து காரியமாற்றுத்தற்குக் காரணமோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது. எவ்வளவு அதிகம் படித்த, கூடிய தகுதியுள்ள பெண்ணையினும் வேறெந்த தகுதியுமில்லாது ‘ஆண்’ என்ற ஒரே ஒரு தகுதி மட்டுமுள்ளவைந்த திருமனம் செய்வதற்கு சிதனம் கொடுக்கவேண்டியுள்ளது.

ஒரு விதவை அல்லது கைவிடப்பட்ட பெண் அல்லது விவாகரத்து செய்த பெண்ணுக்கும் இதே நிலைகளிலுள்ள ஸள

ஆணுக்கும் கிடைக்கும் சமூக அந்தஸ்ததில் தான் எவ்வளவு வேறுபாடு! ஆணைவிட உயர்சம பளம் பெறும் பெண்ணையிருந்தாலும், வேலைத்தலத்தால் வீடு திரும்பியதும் தொடர்ந்து விட்டு வேலைகளைச் செய்ய அவள் தானே அர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். ஏன் சிறுபராயத்தில்கூட ஆண் பிள்ளைகள் சம்மா இருந்து விளையாட பெண்பிள்ளைகளோ தாய்க்குத்தியாக வீட்டு வேலைகளிலீடு படுமாறு வளர்க்கப் படுகிறார்கள். ஆண்பிள்ளைகளின் கல்வி, ஆணுண்மை விருத்தி இவைகட்டு எடுக்கப்படுமளவு சிரத்தை பெண்பிள்ளைகள் விஷயத்தில் காட்டப்படுவதில்லை.

சமவேலை செய்தாலும் சில துறைகளில் பெண்களின் ஊதியம் ஆண்களிலும் குறைவாயே காணப்படுகிறது. உதாரணம் பெருந்தொட்டத்துறை, ஏழ்மை, போஷாக்கின்மை, பழைமை பேணல், மூடக்கொள்கைகளை நம்புதல் போன்ற குறைகள். பெண்கள்மீதே சமத்தப்படுகின்றன.

இவ்வாறு நீண்ட காலமாக பெண் அடக்கு முறைக்கு ஆளாகி நக்கப்பட்டு, சரண்டப்பட்டு வருவதை தடுக்க என்ன செய்யலாம் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதற்கு முதலாவதாக எல்லாப் பெண்கள் மத்தியிலும் அவர்களது நிலை பற்றிய ஒரு விழிப்பு ணர்ச்சியை ஏற்றுத்தவேண்டும். பழைய மாயைக் கொள்கையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் பெண்களைத் தட்டி எழுப்பி சமூகத்தில் அவர்களது அந்தஸ்து என்ன என்பதை விளக்கி, காலத்துக் கொவ்வாத செல்லரித்துப் போய்க்கொண்டிருக்கும் இந்த சமுதாயக் கருத்துகளை - அடிமை விலங்குகளைத்தெறிய வேண்டிய ஒரு நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் அவர்கள் நிற்கிறார்கள் என்பதை உணர்த்தி அவர்களைப் போராட்டு தூண்டவேண்டும்.

தனித்தனியாகப் போராடுவதில் ஒருவிதமான பிரயோகங்களும் மில்லை.. அப்போது கிடைக்கும் சுச்பான் அலுவலங்கள் போராட்டம் என்ற சொல்லையே வெறுக்கச் செய்து வீடும். எல்லா ஒரு மசேர்ந்து ஒற்றுமையாகப் போராடும் போது அது இலகுவாக இருக்கும். இதில் பெண்கள் அவ்வளவு சிரத்தைகாட்டாது பின் நிற்பதற்குக் காரணம், இதை அவர்கள் தனிப்பட்ட பிரச்சனை எனக்குறைத்துக் கவனித்ததே ஆகும். இது உண்மையில் சமூக பொருளாதார, அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு பொதுப் பிரச்சனையாகும். ஒரு நாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பெண் அளிக்கும் பங்கு கணிசமானது.

அரசாங்கம் சட்டங்களில் பெண்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் சமத்துவம் கூட வெறும் ஏட்டளவிலேயே உள்ளது. கிடைத்தசில உரிமைகளும்கூட மத்தியதர, உயர்மத்தியதர வர்க்கத்துக்கே பயன்படுகின்றன. இவ்விடத்தில் கிடைத்தசில உரிமைகள் பெண்கள் பற்றிய தாக்கத்தைப் பின் போடுகின்றன.

இதை இவ்வாறு¹⁸ பின்போடாது, விழித்தெழுந்த பெண்களாவது தூங்கும் பெண்களை கட்டியெழுப்பும் மகந்தான பண்யிலிறங்கவேண்டும்.

இரத்த புஷ்பங்கள்-

ஒரு விமர்சனம்

எம். ஏ. நூல்மணி

புதுவை இரத்தினதுரையின் மூன்றாவது கவிதை நூலாக ‘இரத்த புஷ்பங்கள்’ வெளிவந்ததுள்ளது. ஒரு தோழனின் காதல் கடிதம், வானம் சிலக்கிறது ஆகியவை முன்னர் வெளிவந்த அவரது கவிதை நூல்கள். விருப்பான சொற்களில் கோவும் எழுப்புவதே இவரது கவித்துவப் பாணி இத்தகைய ‘கோஷ நடையை’ ஒட்டிய கவிதைகளே இரத்த புஷ்பங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இதற்கூட பல இடதுசாரி அரசியல் சார்பான கோவுங்களாகும். இரத்த அதி தீவிர இடதுசாரிக் கோவுங்கள் இவருக்கு முற்போக்குக் கவிஞர் என்ற புகழைப் பெற்றுக் கொடுத்தன. இப்பொழுதுஇவர் புரட்சிக் கவிஞர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றார்.

இரத்த புஷ்பங்கள் தொகுதியில் 26 கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் ஆறுகவிதைகள் இவரது கவிதைக் கொள்கை பற்றிய பிரகடனங்கள். ‘சுந்தரிகள் காலிடுக்கு, நிக்கர் சழற்றுகிற நிமிடசுகம், அடுத்த வீட்டுச் சந்திரா, அவளின மார்புச்சதை வெளித் தெரியும்போது சிந்திடும் அழகு, சுதியான கன்னியரின் பளைச் செவ்வாய் சுந்கரப் பூங்களனங்கள், கதலிக்கால்கள், கச்சமுலை, முலையழகு, மினி பெல்பொட்டம், குன்று, குளிர்நிலவு, குமரிமுலை’ போன்றவற்றைப் பாடுவது அல்ல இவரது கவிதைப்பணி.

என் கவிதை ஏழைளை எழுப்பிவிட மட்டும்.

எழுப்பியின் புரட்சியதுக் கேள்விடமட்டும்.

மென்னுடலம் வாடி உரைக்கின்ற வரிக்குமட்டும்

மேதினியிற் பொதுவுடமை மினிர்வதற்குமட்டும்.

என்பது இவரது கவிதைக்கொள்கை. “மினிபாடி பெஸ்பொட்டம் பர்டிப்பாடி மினைக்கெட்டு வருவோர்கள் பெண்கள் கொஞ்சம் குனிகின்ற போதவரின் குரும்பை பாடிக் குதிப்போடு திரிபவர்கள்” யாரும் இன்று ஈழத்துக் கலிதை உலகில் இல்லாதபோதிலும் கவிஞர் அத்தகைய கவிஞர்களை கற்பணையில் தனது எதிரிகளாக முன்னிறுத்தி யே தனது கவிதைப் பிரகடனத்தை செய்கின்றார், ஆனால் இதே தொகுப்பிலே தான்.

‘விளக்கணைய இருள் பரவ வேண்டும் - நான்
விரித்த கவி நின்றுவிட வேண்டும்
கல கலத்து அவள் சிரிக்க வேண்டும் - என்
கையணைப்பில் துடி துடிக்க வேண்டும்
போதுமென அவள் துடிக்கவேண்டும் - நான்
ழுக்களைப் போட்டுதூய்ப்ப வேண்டும்
கோதையவன் மெய்மறக்க வேண்டும் - நான்
கோவைவன் மேனியிட வேண்டும்
கையிணைந்து காலபிணைய வேண்டும் - என்
காதுடனே அவள் கதைக்க வேண்டும்
மூய் மாடுதும் தீர்துளிக்க வேண்டும் - அவள்
மேனியிடே பாட்டெழுத வேண்டும்’

என்ற கவிஞரது பாடலும் இடம்பெற்றுள்ளது. ‘என்
கவிதை பண்டிதர்க்கும் - பாவலர்க்கும் அல்ல - பெண் நினைவால்
வாடுகின்ற காளையர்க்குமல்ல’ என்ற கவிஞரின் கொள்கைப் பிரக
டனத்துக்கும் மேற்காட்டிய கவிதைக்கும் எவ்வித உறவுமில்லை.
கவிதை பற்றிய தனது பிரகடனங்களுக்கு ஒத்ததாகத்தான் தனது
கவிதை அமைய வேண்டும் என்ற கொள்கை கவிஞருக்கு இல்லைப்
போலும். பெண்களைப் பற்றி பாடக்கூடாது என்று சொல்வதி
லேயே கவிஞருக்கு ஒரு சுவை இருப்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது. கண்ணி மார்புக்காய், மார்புச்சதை, குமரிமூலை, கச்சமூலை
போன்ற தொடர்கள் இவரது கவிதைகளில் பயின்று வருவதனை
உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

இவரது கொள்கைப் பிரகடனங்களுக்கு ஏற்ற சில ‘புரட்சி’க்
கவிதைகளும் இத் தொகுப்பில் உள்ளன.

பெற்றதாய் எதிராய் வந்து
புரட்சியின் போது ஏதும்
சுற்றங்கள் செய்தா வெங்கள்
குண்டுகள் அவளின் தெஞ்சைப்
புற்றுகள் ஆக்கும் ஆமாம்
புரட்சியின் போது நாங்கள்
சுற்றறம் தணையும் பாரோம்
குடுகாண் புளிகள் ஆவோம்’

போன்ற அதிதி விர புரட்சிக்
கோஷங்களும் “அம்மியில் மிளகாய் வைத்து அரைப்பதைப்போன்று
பூஷ்ணா வம்பரை அரைக்கவேண்டும், வா உடன் படையிற் சேரு,
போன்ற புரட்சி அழைப்புக்களும் - சிங்கள், தமிழ், முஸ்லிம் பாட-

டாவி வர்க்கம் ஓன்று சேர்ந்து புரட்சியை நடத்தியே திரும் என்று வளியுறுத்தும் கருத்துக்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

மாத்தறையில் பொடி மெனிக்கா துவக்கெடுப்பான்
மாதகவில் கந்தையார் பொலிலெடுப்பான்
நாத்தாண்டியாவினிலே காசீம் லெவ்வை
நாரூரிக்கும் கத்தியினைக் கரமெடுப்பான்
வாடாதகாரர் மாக்ஸின் தத்துவங்கள்
வழிகாட்டும், அந்தவழி நடந்து சென்று
ஓடான பாட்டாளி வர்க்க மிங்கும்
உயர்ச்சி பெறும்கட்டாயம் இருந்து பாரும்”

என்று

இருபாடவில் கவிஞர் கூறு கிண்ணர். ஆனால் வாடாத காரர் மாக்ஸிலின் தத்துவங்கள் இவருக்கு வழிகாட்டவில்லை’ என்று தெரிகின்றது. மார்க்சியத் தத்துவத் தெளிவில்லாமல் கொறும் தீவிர இடது சாரி அரசியல் கோஷங்களையும் மேலோட்டமான தேசிய துக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களையுமே இவரது தொகுப்பில் காணமுடிகிறது. மார்க்சியத் தத்துவத்தில் நல்ல தெளிவிருந்திருந்தால் 77 ஏக்கரை கலவரம் இவரைச்சிதற அடித்திருக்காது. கலவரத்தின் பாதிப்பினால் தீவிர இடதுசாரிக் கோஷம் எழுப்பிய இக்கவிஞர் தீவிர இன வாதக் கோஷமெழுப்பும் கவிஞராக மாறியுள்ளார். “எழுந்து வா நெருப்புத்தாயே” “வாசலில் நெருப்பு மூன்றும்” ஆகிய இவரது தொகுப்பிலே உள்ள கடைசி இரு கவிதைகளும் இதையே பூலப் படுத்துகின்றன. சிங்கள இனவாதத்திற்குப் பதில் அதற்கு சமங்கையான தமிழ் இனவாதமல்ல என்பது இந்தப் புரட்சிக் கவிஞருக்குத் தெரியவில்லை. இவர் ஒரு மார்க்சிய வாதியாக இருந்திருந்தால் “வாசலில் நெருப்பு மூன்றும்” போன்ற ஒரு மிருகத்தனமான கவிதையை இவரால் எழுதியிருக்க முடியாது. முழுச் சிங்கள இனத்துக்கும் எதிராக இதில் இவர் சாபமிடுகின்றார். சிங்களக் கிணறுகள் யாவும் சீக்கிரம் ஊற்றடைக்க வேண்டும், மனநாளிலும் மரணமே நிகழவேண்டும். ஆக்கும் சோற்றில் ஏழுக்கள் நெளிய வேண்டும், சிங்களப் பெண்கள் எல்லாம் மலடாகவேண்டும், முற்றிய வயல்கள் எல்லர்ம் பற்றி எரியவேண்டும், வற்றூத கங்கையும் வற்றிப் புழுதி யாக்கவேண்டும், பஞ்சம் வந்து அவர்கள் சாக வேண்டும் என்று இவர் சாபமிடுகின்றார்.

சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த இனவெறியர்கள் தமிழர்கள் என்ற காரணத்தினால் அவர்களைக் கொடுமைக்குள்ளாக்கியது எவ்வளவுமிருக்த்தனமானதோ-அவ்வளவு மிருகத்தனமானது சிங்களவர் என்ற காரணத்தினால் அவர்கள் எல்லோருக்கும் சாபம் இடுவதும்

பெண் - ஒரு கண்ணேட்டம்

நான் கிட்டத்தட்ட ஜோப்பா கண்டம் முழுவதும் சுற்றி வந்திருக்கிறேன். நம் நாட்டில் உள்ளது போன்ற இரங்கத்தக்க நிலை, பெண்களுக்கு வேறெந்துமில்லை. பொருளா தாராம் மற்றும் தொழில் துறைகளில் பின்தங்கியுள்ள ஆபிரிக் காவில் கூட. பெண்களுக்கு நம்நாட்டுப் பெண்களை விட தன்னம்பிக்கை அதிகம் உள்ளது. நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களாக நம் பெண்கள் மனத்தளவிலேயே அடிமைப்பட்டுப் போய் விட்டனர். ஆகலால் இயல்பாகவே அவர்களுக்கு ஒரு தயக்கமும் சங்கோஜமும் ஏற்பட்டு விட்டது. இது அடிமைத் தன்றை விட மோசமானது புற பந்தங்களை... விலங்குகள் தகர்த்துவதே கடினம். இந்நிலையில் மனத்தளவில் ஏற்பட்டுள்ள தளைகளையும், அவற்றின் வலுவான பிணைப் பையும் பற்றி அனுமாவிப்பது கூட கடினமல்லவா?

ஸ்ரீமதி அம்ருதாபரீதம்
பஞ்சாபி

நாளி: மஷ்டக - டிசம்பர், 1979

ஒரு சாரா ஸின் இன வெறி யினால் அறிவு பிறழ்ந்த இன வெறியின் வெளிப்பாடே இதுவும். வற்றத கங்கை வற்றிப் புழுதி யானால் அதனால் பயன் பெறும் தயிழப் பிரதேசத்திற்கும் தன்னீர் கிடைக்காது போகும் என்பதையும் கவிஞர் தனது வெறியில் மறந்துபோனார் போலும். கண்ணகி தனது மூலை திருகி மதுரையை எரித்தபோது பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், சிறுவர், முதியோர் தவிர்ந்த தீய்த்திறந்தார் பக்கமே செல்க என்ற அக்கிளிக்கு ஆணையிட்டாள். தீயவர்களை மட்டும் அழிப்பதுதான் பண்டைத் தமிழரின் போர் நாகரிகமாக இருந்தது என்றும் நாம் படிக்கின்றோம்! அந் நாகரிகத் தின் வாரிசான இக் கவிஞர் ஒரு சாரா ஸின் தாக்குதலுக்காக முழுச் சமூகத்தையும் பழிப்பதந்த நாகரிகத்தின்பாற் பட்டதோ தெரியவில்லை. தமிழ்ததாயின்போரால் சிங்களமிருக்கபெற்ற சிறுக்கரை விழுங்கு மாறு வங்கடக்கடலைப் பணிக்கின்றார். எரித்துப் பொசுக்குமாறு தீக்கு ஆணையிடுகிறார்; பெற்ற தாயும் பற்றிய மனையும் கற்புடையவர் களானால் இது நடக்கவேண்டுமென்று ஒரு விபரீத பரீட்சையை முன்வைக்கிறார். கவிஞரது வர்க்கசுணர்வு, மனிதாபிமானம், மார்க் சியத் சித்தாந்தம் எல்லாம் இங்கு செயலற்றுப் போயினா. ஆகஸ்ட் கலவரம் தேசிய இனப் பிரச்சனை பற்றியும், இனங்களின் விடுதலைப் பற்றியும் தீவிரமான சிந்தனைப் போக்குகளைத் தோற்றுவித்தது போல், புரட்சிகர முற்போக்குக் கவிஞர் என்று கருதப்பட்டவரை தீவிர இனவெறிக் கவிஞராக மாற்றியது போன்ற விபத்துக்களோயும் தேர்ற்றுவித்துதான் உள்ளது.

சோலகம் கொக்கரிக்கும் || ஒரு கோடையில்

பாகுரியன்

மாய இருளில்
ஆந்தை உருட்டும் விழியை
பார்க்கச் சகியாது
கண்ணைக் கசக்குகிறேன்

நீயுந்தான்,
கண்ணைக் கசக்குவதுபோல்
ஒரு பரிவுக் கீறல்
என்னைப் பிளந்தது

நிமிர்கிறேன்,
முன்னைய கோடையில், நீ
தந்துவிட்டுப் போன பதிவில்
ஏதோ கவ்விக் கிடப்பதை
என் ஞானர்கிறேன்.

தொண்டையில் சுருக்கிடும்
அழுங்கு உலகின்
'துயரம் தோய்ந்த
சுமைகள் நிறைப்பதவன், தொடராதே'
என நான், பொய்யனுகி அழுத்தியதை
நிராகரித்து, மேலும்
என் சுவட்டுள் சுமையானும்,

சோளகம் கொக்கரிக்கும்
அந்தக் கோடையில்
நீண்டபண் வெளிமருங்கில்
நடந்தபடி,
வெடிபறந்த சிரிப்பொலி
சிலவேளை
கடிந்த உன் சினு சினுப்பை
ஊடறுத்து, முறுகியபடி
ஒரு பனங்காய் விழு
வெருண்டு,
அணிற்பிள்ளை தாவும்
அப்போதும், நாம்
தலையைப் பொத்தியபடி
சிரித்திருப்போம்.

பின்னைய கோடையில்
சோளகம் விசிறி இறைத்து
அறையுள் படர்ந்த புழுதியை
தட்டிக் கொடுத்தபடி
தூரத்து பனையில்
வெருண்டு தாவித்
தோற்று விழும்
அணிலாறைப் பார்த்து, நெகிழ்கிறேன்.

வாடை பெயர்ந்து
முகிழ்தத் வசந்தத்தில், நாம்
சொரிந்து சருகாகி
எம்முள்,
மாயை துளிர்த்து
கேள்விக் குறியின் கருவானேம்.

அ. ர வி
 அ. ர வி
 அ. ர வி
 அ. ர வி

நூல் நிலையத்திலிருந்து வெளிக்கிடும் போது யார் கண்டார்கள் மழை பெய்யுமென்று. சிறிது நேரம் பார்த்ததன் பின்னர்தான் வெளிக்கிட்டேன். மேலே சிறிது நீலம் தந்த துணிவுடன் நூல் நிலையத்தின் வெளியில் வந்தேன். அந்தப் பிரமாண்டமான வெளிலை மாளிகையின் உச்சி தடுத்த மேகங்கள்.....! மழை கொட்டுமோ, கொட்டாதோ, தெரியாது. கொட்டலாமோ வேண்டாமோ எனத் தம்முள்குமைகின்றன. ஏழுக்கமோ அல்லது என்னடை வேகமோ, கழுத்தின் பின்னாலிருந்து வேர்வை சட்டைக்குள் வழிகிறது.

இடையில் அவன் மகேந்திரன்,

“என்ன ரியூட்டரிக் கோ?”

“ஓமோம்..... போனமுறையும் சி, ரு, எஸ் தானே..... உனக் கென்ன மாதிரி?.....”

“கம்மாரிசு..... நான் இப்ப படிப்பையே விட்டிட்டன்.... ஒரு கடையிலே நிக்கிறன் என்னவோ.....”

அவன் பேசாமலிருந்து விட்டுத் திடமிரணக் கேட்டான்

“உன்றை ‘அது’ என்னமாதிரி?.....”

“அட்டட..... உனக்குச் சொல்ல மறந்திட்டன்.....

மேற்கோள் போலி
 மேற்கோள் போலி
 மேற்கோள் போலி
 மேற்கோள் போலி

அது இப்பவும் என்னேடைதான் படிக்குது..... ஏதோ ரிசல்ட்..... சொன்னவள் ம திறீ எல்லாம் இப்பவும் கம்மா நடக்குது நீதான் இல்லை.....”

“�தோ என்றை விதி” மாண்புதிரலுக்கு முகம் கொஞ்சம் கறுத்தது. அப்பவெல்லாம் எனக்கு உதவி யாக இருந்தவன் மகேந்திரன் தானே.....

அவளைத் திரும்ப சந்திச்சது எப்ப?..... அண்டைக்கு யாழிப் பாணத்திலை.....

எப்பிரல் ரெஸ்ற் முடிஞ்சாப் பிறகு எப்ப அவளைச்சந்திப் பன்.....? கனவுகள் நினைவுகள் எல்லாம் அவள் ரிசல்ற்றும் வந்திட்டுது. ரெஸரிலை கோட்டை விட்டதும், இவளாலேயோ?... இவளைச் சந்திச்ச பாடில்லை. என்றை மனக்குள்ளொ ஏதோ அரிசக்கக் கொண்டு.....

உன்னை நான் காணவே மர்ட்டேனா? அட்ரஸைக் கேட்கவும் வீட்டிலை பத்தினித் தன்மை பறந்து விடும் எண்டு நினைச்சு

நீ அங்கை என்ன செய்யிருய? என்னை யோசிச்சு..... அல்லது எவனிட்டையோ (எந்தக் கமல ஹா சவிட்டையோ) மனைக்கு குத்து

நான் இங்கே அறைக்குள் இருந்து, பழைய நோட்சுகளை புரட்டேக்கை அப்ப சின்னத்தம்பி வாத்தி நோட்ஸ் சொல்ல உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு வரிதப்பின எழுத்துக்கள் வழிதப்பிய எழுத்துக்கள்..... எங்கோ செல்லும் கிறுக்கல்கள்.....

நீ உங்கு படிக்கிறுயா? உன்றை ரிசல்ற் என்ன? கம்பசக்கு என்றார் பண்ணுவியா?

உன்னேடை திரியுங்களே அதுகள் எப்படி? அதுகளாலை நான் எவ்வளவு கரைச்சல் பட்டான்.....

அண்டைக் கொருநாள் ரவுனிலை ஒருத்தி. உன்றை அந்த நீலச் சட்டை - வெள்ளைப் பூப்போட்ட அந்தச்சட்டை போட்டுக்கொண்டு (உன்றை ஒவ்வொரு சட்டையும் நான் வர்ணிப்பேன் அவ்வளவுக்கு நான் உன்னிலை) போகேக்கை நீ எண்டு நினைச்சு வலு சந்தோச மாய் அவளை அண்மிக்க அவள் வேறை ஆரோ எண்டு தெரிஞ்ச உடனை வந்த ஆத்திரம் அவளைத் திட்டத்தான் என்னுலை முடிஞ்சது. இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியுமா?

எதோ தேவைக்காக அண்டைக்கு ரவுனிற்குப் போனேன். பஸ் ரர்ன்டிலை அவள் - அவளோதான் வந்து கொண்டிருந்தாள். சிவப்பில் சிரித்தாள். எனக்குள் அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம், வியப்பு, ஆனந்தம்.....

விபரிக்க முடியாத ஏதோ ஒன்று - நெஞ்சில் அடைப்பது போல.....

அடிவயிற்றின் ஒரு பகுதியிலிருந்து கனமான போருள் மெல்ல உருண்டு வாயின் நுனிவரை வந்துவிட்ட கேவள்.....

“உங்களுக்கு என்ன ரிசலற்?...” அந்க அந்தகாரச் சூழலில் எதையாவது கேட்டு வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுவைத்தேன்.

“திரும்பவும் ரியூட்டறிக்குப் போகவேணும்.....”
சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

எல்லச இலக்கியத்துக்கும், கலைக்கும் ஜாற்றுக் கண் எது? தத்துவார்த்த வடிவங்கள் என்ற வகையில் இலக்கிய, கலைச் சிருஷ்டிகள் மனித மூளையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத் தின் பிரதிபலிப்பின் விளைவுகளாகும். புரட்சி கர எழுத்தாளர்களினதும் கலைஞர்களினதும் மூளைகளில் மக்களது வாழ்வின் பிரதிபலிப்பின் விளைவுகளாகும்.

— யென்ன கருத்தரங்கில் மாழை-துங் —

இவருக்கு என்னைக் கல்லடதில் பரமதிருப்தியோ?

“நானும் உதே நிலைதான்”

அவள் தன்னுடைய ரிசலற்றைச் சொன்னாள். நான் என்றை ரிசலற்றைச் சொன்னன்.

அவளைக் கண்டதில் இந்த உலகையே வெற்றி கண்டது போல..... அவளை இப்படியே இழுத்துக் கொண்டு நகரத்தின் எங்காவது ஒரு மூளையில் சன சஞ்சாரமற்ற இடத்தில் வானத்து நட்சத்திரங்களை எண்ணாலாமா.....?

“நான் முதலர்ந் திகதி தெரடக்கம் பழைய ரியூட்டறிக்கே போகப்போறன். அங்கையெண்டால் காரைச்சல் இல்லை.....”

“நானும் எங்கை எண்டரிலும் போக வேணு மெண்டு தான் யோசிக்கிறன்.....”

“அப்படி யெண்டால் அந்த ரியூட்டரிக்கே வாருங்களேன்..... அவள் கேட்டாள்.

மீண்டும் இனினவதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம்.

“வேறை என்ன உங்களைக் கண்டது எனக்கு நல்ல சந்தோசம்.....”

அவள் புன்னகைத் தாள்.

எனக்கு அங்கை எந்த நேரமும் உங்கள்கை நிலைப்புத் தான் எண்டு சொல்லுவோமோ?

“உங்கள்கை மற்ற (ி) பிறங்டஸ் எல்லாம் என்ன மாதிரி? ரிசல்றிருக்கள்.....”

“மாலாவைத் தவிர மிச்ச எல்லாருக்கும் அவ்வளவு ரிசல்ற சரியில்லை.....”

ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு போனாள்..... அன்று வீட்டில் இரு வில் எதையோ தேடினேன். வெளிச்சமே வெறுத்தது. இருள் எனக்கு மிக சௌகரியமாக..... அன்றைக் கென்று இருள் இனபம் நிறைந்ததாக.....

ரியூட்டரிக்குள் அவள் நின்றாள். பல பழைய முகங்களும் சில புதிய முகங்களும்..... என்னைக் கண்டவுடன் டிரெக்டரின் விஷுமச் சிரிப்பு ‘நீ பாஸ்பண்ணவில்லையா?’ என்பது போல.....

ரியூட்டரி பழைய மாதிரியே..... வாங்குகள்..... மேசைகள்... கூரைப் பலகைகளில் சிவகுமார், மனோகரன் பெயர்கள் ஆகுகிலத் தில் இன்னும் பழைய மாதிரியே சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. அந்தக் கடதாசிப் பூமரத்தின் பூக்கள் இன்னும் வாடவில்லைத்தான். பச்சை இலையே தெரியாமல் ஒரே சிவப்பாக..... எனது கணகள் நிலைக்குத் திப் பார்க்கின்ற அந்தப் பாம்புபோல் வளைந்த கொப்புக்கள்..... இன்னும் அசையவில்லை. அரண்டு அணில்கள்..... சிதறும் பூக்கள்... மிக நெருக்கமாக..... ம.....

எல்லாமே பழசு..... நாங்களும் தான்..... அவளது பார்வை... பழசாச இருந்தாலும் மிக இனிமையாக.....

மனச்சாட்சி குத்துகிறது.

“தம்பி..... இந்த முறையாவது..... நாங்கள் உனக்காக எவ்வ எவும் சிலவழிக்கத் தயார்..... நீதான் படிக்கவேணும்..... நீ நல்லா வாழ்ந்தால் தான் எங்களுக்கும் மதிப்பு.....”

அம்மா சௌல்ரது எனக்குப் புரியுது.....படிக்கவேணும். இந்த முறையாவது படிச்சுப் பாஸ்பன்னவேணும். என்னுள் வைராக்கி யம், அடுத்த நாள் ரியூட்டறியிலே அவளைக் கண்டவுடன்.....நீ ஒரு ஏழரைச் சனியன் மாதிரி.....!

நான் இப்பவெல்லாம் முன் னுக்குத்தான் இருக்கிறது. முன் னுக்கு இருந்தால் படிக்கலாம். வாத்திமார் சொல்ரதும் சுலபமாக விளங்கும். முந்தி யெண்டால் பின்னுக்கு இருந்துகொண்டு.....வாத்திமார் சோக்கால் கீறுகிறது..... எழுதுகி றது எல்லாம் வென்னைப் புள்ளிகளாய் வெள்ளைக் கோடுகளாய் நர்த்தனமாடும்.

வென்னைப் புள்ளிகள் கறுப்புத்திரள் நீலம் பச்சை. சிலப்பு, ஊதா சட்டைகள் எனக்கு மிக அருகில் இருப்பதுபோல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இருப்பதுபோல.....

அவைகள் யாவும் எனக்குள் இருக்கின்றதா, அல்லது நான் அதற்குள் இருக்கின்றேனு?

கனவுகளே எனது காலமாய்க் கழியும்.

கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்த பாம்புகள் -

-குரல் வளையை நெரிக்கும் கயிறு

யாருக்கு யார் பாம்பு - யார் கயிறு?

சுப்பர் படிப்பிக்கேக்கை தான் எனது கனவுகள் அனேகமாய்க் கலையும். அந்தப் பாடம் அவள் எடுக்கிறேல்லை.

அவர் மேற்கோள் போவிக்குத் தந்த உதாரணம்

"A என்பவன் B இற்குக் கூறினான்" 'நேற்று C என்பவன் கடவுளுடன் கதைத்தான்' அப்பொழுது B கேட்டான் "அதை நீ பாத்தியா?" A, "இல்லை நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் கடவுளுடன் கதைத்தவர்கள் பொய் கூறமாட்டார்கள்."

எல்லாவற்றையும் நம்பி நான் இருப்பதாக என்னை நம்பி ஒன்றும் இல்லாததாக.....

என்னை எல்லாரும் வெறுக்கிறார்களோ? அவள் என்னை வெறுத்தது போல் பார்வை - அதனால் எல்லாரும் என்னை வெறுத்து விட்டார்களோ என்ற நினைப்பு.

நான் ஏன் சித்திரவதைப் படுகின்றேன்.? என்ன குற்றம் செய்தேன்?

எனக்கென்று நானே ஒரு வரம்பு அமைத்து வேலி - போட்டு.....
மாடுகளைத் துரத்த வேண்டும்.

உனது சிரிப்பு இதமாக, குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது. ஏன் லதா
தொடர்ந்து சிரியன்.....!

லதா, உனக்காக நான் ஊரிலை பலபேரை மறந்திட்டன்.
நந்தினி, நிர்மலா ரேணுகா இவையனையெல்லாம் நான் ஏறே
ஒத்தும் பார்ப்பதில்லை.

நீ.....? — திருந்தமாட்டாய்.

அண்டைக்கு நீ அவனே ணை அந்த மூலையிலை கதைச்சுக்
கொண்டு நிக்கேக்கை சிரிப்பு..... குப் மாளம்.....

நெஞ்சிலை ஆணி அறைந்தது போல.....

இந்த உலகமே என் ணைக் கை விட்டு விட்டு ஒடிவிட்ட து
மாதுரி.....

தண்டவாளச் சோகங்களோ

எனது கால்கள் கட்டப் படுகின்றன

கைகள் பிளைக்கப் படுகின்றன

முகத்தில் பெரிய கறுத்த திரை

அறுத்தெறிவேன் - வெகு விரைவில்!

நாங்கள் நிறையத் தியாகங்கள் செய்கின்றோம்.

தியாகங்களே எங்களை கழுவிலேற்றி விட்டால்

பவிபீடம் என்று எனக்குத் தெரிவது உலக்கு பரிசுத்த இட
மோ?.....

ருமரன் மாஸ்டர் வீடுகின்ற பகிடிகளுக்கெல்லாம் நீ முந்தி
பெரிதாகச் சிரிப்பதுண்டு. எங்களுக்கும் ஆடக்கமுடியாத சிரிப்புத்
தான். ஆனால், இப்பொழுது எவ்வாம் நீ சிரிப்பதுவே, ஏன்? 'கற்பு'
உதிர்ந்து விழுந்து விடும் என்கிற பயமா?

மகேந்திரன் இருந்தால் ஒத்தடமாக இருப்பான்.

"பெண்களை நம்பாதை..... அவர்கள் தங்கள் உடுப்பு
களை மாற்றுவதுபோலை குணங்களையும் அடிக்கடி மாற்றிக்கொண்டிட
ருப்பார்கள்....." மகேந்திரன் அடிக்கடி சொல்லுவான்.

"ஏன் உங்கள்க்கார (F) பிரெஞ்ட் வரேல்லை?"

வதா மகேந்திரனைக் கேட்டான்.

“ஆரைச் சொல்லுறியள்?” மகேந்திரன் கேட்டான்.

“வேறை ஆரை? அவரைத்தான்”

“அவனே தெரியேல்லை ஏதன் வேலையாக்கும்”

“இப்படி ஒழுங்கா வராட்டி பாடிக்கழுதியாதென்டு சொல்லி விடுங்கோ”

“அவனைப்பற்றி உங்களுக்கேண இவ்வளவு கள்ளை.....”? ”

“ஏன் இருக்கக் கூடாதே?” சொல்லி விட்டு, சிரித்து விட்டு, ஒடிவிட்டான்.

மகேந்திரன் இதை என்னிடம் சொன்னதன் பின்னர் எனது வரவு மிக ஒழுங்காக இருந்தது. கனவும் வளர்ந்தது.

மகேந்திரனும் போய் விட்டார்ன். நான் தனியமிகப் பெரும் சோகம்!.....

மகேந்திரன் இருந்தால் சில சாதனைகளை மேற்கொள்ளலாம்— எங்கன்றை ஆண்மைகளை நிலைநர்ட்டலாம்.

ஏன், நானே எனக்கு ஒத்தடமாக.....

என்னுள் உணர்ச்சிகள் ஆர்த்தெழுகின்றன. முன்னையைப் போல் நீ இல்லை என்கின்ற உஸ்மை இப்பொழுது தான் எனக்குப் பூரிசின்றது. நான் ஒருக்காலும் மாறவில்லை. ஆனால் இனி மாறப் போறன..... நான் வளர்ந்திட்டன.....

பெரிய மழை என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வருகிறது. இவ்வளவு நானும் ஒடித் தப்பினேன் - இனி நினையைப் போறன்.

ரணமாயிருந்த புன் ஆரிக்கொண்டு வருகிறது. ஆனாலும் தொடர்ந்தும் மருந்தை அப்பிக்கொள்ளப் போகின்றேன் - அதனது கறுத்த வடு நீங்குமட்டும்.

“எக்களமிக்ஸ் கொப்பியை ஒருக்காத் தாங்கோ..... நான் நேற்று வரேல்லை.....”

என்றை எழுத்து அவனுக்கு விளங்காது என்று எனக்குத் தெரியும்.

“என்றை எழுத்து.....” நான் இழுக்கின்றேன். எனக்கு ம் கொடுப்பதில் உள்ளூரச் சந்தோசந்தான்,

“அதெல்லாம் எனக்கு விளங்கும்..... நீங்கள் தாங்கோவன்...”

“.....”

“நீங்கள் பயப்பிட வேண்டாம்..... நான் நரிலைக்குக் கொண்டு வந்து தந்திலிவன்.....”

“அதுக்கில்லை.....” நான் கொப்பியை எடுத்துக் கொடுக்கின் ரேன்.

சிறிது நேரம் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவள் பின்னர் புன்னக்கத்தாள்.

அப்படியல்லாம் இருந்தவள் இப்ப எப்படியெல்லாம் மாறிப் போய் விட்டாள்.

“நேற்று என் நீங்கள் வரேல்லை.....? ” எங்கேயோ போக இருந்தவளை கொக்கி போட்டு இழுக்கின்றேன்.

மிக ஆறுதலாகச் சொன்னான்.

“எனக்குச் சுகமில்லை..... அதுதான் வரேல்லை.”

நான் இறங்கிக்கொண்டு போறன்.....

“அப்ப உங்களுக்கு நோட்டு கொப்பி வேண்டாமோ.....?”

“நான் மாலதியிட்டை வாங்கி எழுதியிட்டன்.....” முகத்தில் அறைந்ததுபோல.

“என் நீங்கள் முந்தி மாதிரி என்னேடை கதைக்கிறேல்லை.....?”

அர்த்தமேயில்லாத மிக நீண்ட மொனம்.....அவளது கண்கள் மண்ணைத் துளைக்கின்றன.....

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். எனது கண்களின் சோகத்தைக் கண்டாளார்?

“அப்படி யெல்லாம் ஒன்றுமில்லை..... எனக்கு நேரஞ்செண்டு போக்கு..... நான் வாறன்.....”

எனது கண்களின் சோகத்தை அவள் காணேல்லை.

எப்பொழுதெனினும் இடைக்கிடை அபூர்வமாய் அவள் சிரிப்பாள். அதைத்தவிர அவள் வேறொன்றும் செய்வதில்லை.

முந்திய மாதிரி இப்பெல்லாம் அவள் நீலத்திலை சட்டைபோடு ரேல்லை. பிறவுன் நிறத்திலைதான் அதிகமான சட்டைகள்.

நான் இப்பவும் நீலத்திலை தான் உடுப்பு..... அவன் தேவ தாசிட்டை அதிகமாக இருக்கின்ற உடுப்புகளெல்லாம் பிறவுன் நிறம்!

அம்மா எனக்காகப் பெரிதாக ஆதங்கப்படுவு இப்பெல்லாம் நான் நல்லா மெலிஞ்சு போறதா அம்மா சொல்று. என்றை மெலியுக்குக் காரணம் இவளோ?.....

இவள் தாற் சோகங்களோ?.....

அல்லர்ட்டி சாப்பாடுகள்..... காலனிலை..... இதெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியுமா?

இப்பெல்லாம் நான் எதைச் செய்தாலும்! மிக மூர்க்கமாக-
ஒரு வித உதவேகத்துடன்தான் செய்வேன்.

எல்லாம் என்னை விட்டுக் கழண்டு விட்டதன் பின்னர் எனக்கேன் வீணையின் நரம்புகள்..... வயலினின் தந்திகள்..... புல்லாங் குழலின் துளைகள்.....

“கொப்பியைத் தாங்கோவன்நான் வைச்சிருக்கிறன்.....” பஸ்க்குள் அவள் இருக்கிறார்கள் நான் நிற்கிறேன்.

நான் கொப்பிகளைக் கொடுக்கின்றேன். அவள் தனது மடியில் தனது கொப்பிகளின் மேல் எனது கொப்பியை வைத்திருக்கிறார்கள்.

எனது கொப்பியைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கிறார்கள். முகப் பில் எனது பெயரை வாசிக்கிறார்கள், என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்கள். சிரிக்கிறார்கள். பின்னர் தலை குனிகின்றது.

எனது பெயரை முதன் முதலில் அவள் அறிந்ததே இப்படித் தான்.

எனது நல்லகாலம் - பக்கத்தில் இருந்த கிழவி ஏழும்பி இறங்குகிறார்கள்.

நான் அமருகின்றேன். அவள் தள்ளி இருக்கின்றார்கள் - அவள் இருந்த இடத்தின் குடு இன்னும் ஆறவில்லை. நான் இருந்தவுடன் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன்.

“என்றை பெயரை அறிஞுசிட்டியள் தானே... உங்கள்றை பெயரைச் சொல்லுங்கோவன் ...”

நான்ம் படகுகிறது. சொல்கிறார்கள் -

பஸ் மிக விரைவாக ஓடுகிறது. யார் நைவர்? எட்டிப்பார்க்கி றேன். பேரம்பலம்தான்.

முகத்தில்அழுகும் காற்றினால் சிறைவடைந்த மயிர்க்கற்றைகளை ஒருங்கு திரட்டி காதிற்குள் செருகுகின்றார்கள். கைகள் லாவாகமாக இயங்குகின்றது.

“வேறை என்ன..... சொல்லுங்கோவன்.....”

“என்னத்தைச் சொல்லுறது.....?” சேட்டின்றார்கள்.

என்ன கறைப்பதன்றே தெரியவில்லை.....

எவ்வளவு கறைக்க இருக்கு ஒன்றும் தொண்டைக்கு வெளி யாலை வருத்தில்லை.

இவள் அருகிலிருந்தாலே பெரிய நிம்மதி.

இனுவில் வந்துவிட்டது. கொல்லிவிட்டு இறங்குகிறான்.

“இப்படி ஒவ்வொருநாளும் சந்திப்பம்.....”

ம..... இப்படியான காலம் எல்லாம் போய்விட்டது. இதெல் வாம் இனித் திறும்பி வராது,

அந்த பஸ்ஷாக்குள் அவள் நிற்கிறான் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் நான் ஏற்றியிருக்காட்டான். என்ன செய்யிறது. ரிக்கற்றும் எடுத்தாச்ச, பேசாமல் நிப்பம்.....

ஓரு சிட் இருக்கிறது. போய் இருக்கிறன். யன்னை அகலத் திறந்து விட்டேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்தாள் - முறுவதித்தாள்பஸ்கம் வெளிக்கிட்டது.

முகம் முனுக்க ஒரே குளிர்மை, பனித்துகள்களை வாரியிறத் தது போன்று.....

நெற்றி மிக வெறுமையாக, தலைமயிர் தாளம் போட்டபடி, மயிர்கள் நெற்றியில் உருண்டன.

கர்றறு.....நீதான் இந்த உலகில் நிஜமானது.

அவளைப் பார்த்தின்றேன். அவள் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறான். பழையதை நினைத்தால் போலும். எனது செய்கைகள் அவளுள் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம்.

அலட்சியமாக அவளைப் பார்த்தேன்.

அவள் தொடர்ந்தும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறான் - சிரிக்கின்றான்

எனக்கு எல் உாமே வேழுமாக... வெளிவேழுமாக... போலியாக... ஒரே போய்யாக.....

நீ இப்படி எவ்வளவு பேசுதி.....?

அவளைப் பார்த்தேன். அவள் இன்னும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் - சிரிக்கலில்லை. வினேதமாகப் பார்த்தாள். இவன் ஓரு புதிராக இருக்கிறானே; என யோசித்தாளாக்கும்.

காற்று.....

எங்கேயோ ஆகாயத்தில் பறப்பது போல.....

நான் எல்லாவற்றையும் வெற்றி கொண்ட முரிப்பு.....

நான் நானுக.....

இப்பொழுது தரன் முயற்சிக்கிறேன்.....

மிக இயல்பாக வெளிப் படுகின்றேன்.....

இனுவில் வந்து விட்டது.

அவள் என்னைப் பார்க்கின்றார். சிரிப்பமோ விடுவுமோ என யோசிக்கின்றார் - இறங்குகின்றார்.

நான் அவளையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவள் என்ன செய்தாலும் சரி என்பதுபோல்.

முன்னர் போல் நான் வழிந்து கொண்டிருக்கத் தயாராயில்லை, கண்ணுகம் கழிகின்றது. மல்லாகம் வந்துவிட்டது.

இராசையாண்ணை வீட்டிலை விட்ட சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு அளவெட்டிக்குப் போகவேணும்.

இராசையாண்ணை வீட்டுக் கண்ணுடியிலை முகத்தைப் பார்க்கின்றேன்.

மேற்கொள் போவிக்கு.....இல்லையில்லை போவி மேற்கோளுக்கு விடை கண்டு விட்ட பூரிப்பு. கடவுளைக் கண்டவர்களும் பொய் சொல்லுவர்கள்.

அளவெட்டியிலை நந்தினி ரேணுகா, நிர்மலா இவையளை லாம் ஒருமாதிரிப் பாப்பினம் போலை இருக்கு. ‘இவ்வெண்ணை விதித் திரமாக இருக்கிறுனே.’

நான் சைக்கிளை எடுத்தேன்.

வேகமர்க - வெகு வேகமாகச் சைக்கிளைச் செலுத்திடேன்.

சைக்கிளுக்கும் பிரேக் இல்லைத்தான்.....!

அன்பளிப்பு

த. துறைவக்கரசு
(பா. உ.)

கல்லூரி வீதி,
காஷ்கேகன்துறை.

ஓலி,

ஓளி,

புகைப்படங்கள்.

அனைத்திற்கும்,

வட பிரதேசத்தின் சிறந்த வளம்மிகு ஸ்தாபனம்,

ரெட்டெல்க்ஸ்.

ROLEX.

தொடர்புக்கு:-

கிருவெலக்ஸ்

கிருவெலக்ஸ் ஸ்ரூடி யோர்,

அளவெட்டி வடக்கு.

பண்டத்தரிப்பு.

அளவெட்டி.

நிங்கள் மிக்கவெற் தயாரிப்புகளுக்குந் தரும் ஆதாவீள் பயன்

வசதி, வாய்ப்பு, பயன் கருதி மரங்களை நடுதல்.

வீட்டுத்தோட்டம் விருத்தி செய்தல்.

பனை வளம் பெருக்கிப் பயன்பல பெறுதல்.

பசளைதரும் செடிகள் மரங்களை உண்டாக்குதல்.

ஊர்கள் தோறும் குளங்களை ஆளமாக்கி மழை நீரைத் தேக்குதல்.

சனசமூக நிலையங்களில் வாசிக்க வாழி செய்தல்.

பக்தி நெறியில் பரமீனப் பணிந்து வாழுப் பயிற்றுதல்.

எல்லோரும் எல்லோருக்கும் சேவை செய்தல்-

வள்ளுவர் நெறியில் வையகம் வாழ வழி வகுத்தல்.

எல்லோரும் யோகாசனம் பயில வைத்தல்.

மில்கவெற் மேலுறைகளைச் சேகரித்து பெறுமதிவர்யந்த பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

மில்கவெற் கவர்க்காரத் தொழிலகம்

த. பெ. இல. 77, யாழ்ப்பாணம்.

உதயமாகியுள்ள

புதுக்கு —

நானோய சமுதாயத்தை நலத்தோடு வாழுவைக்க,

உழைக்க,

எமது வாழ்த்துக்கள்

பூபாலசீங்கம் புதுக்குசாலை.

தலைமை அலுவலகம்: 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

கிளையகங்கள்: 199, 1ம் குறுக்குத்தெரு, யாழ்ப்பாணம்.

D 27 பெரியக்டை, யாழ்ப்பாணம்.

புகையிரத் திலையம், யாழ்ப்பாணம்,

தொழிலகம்: 212, 1ம் குறுக்குத்தெரு. யாழ்ப்பாணம்.

புதுக்குவிற்கு எமது வாழ்த்துக்கள்.

ஓய், இரண்டிலும் நீண்டகால
ஓளி, அனுபவம் பெற்றவர்கள்.

வெஸ்ரேக்ஸ்

சிறுவிளான்,

இளவாலை.

640
 210 -
 370
 480
 210
 700 -
 640 -
 210 -
 480 -
 480

கண்ணையும் கருத்தையும் வருப். — நடைபு
 காலத்திற்கேற்ற பிடைவை வகைகளுக்கு
 இன்றும் - என்றும் விதையம் செய்யுங்கள்.

“கொரி ரெக்ஸ் ரைல்ஸ்”

- ★ சிறப்பான சிந்தெட்டிக் பிடைவைகள்
- ★ ஆவல்தரும் ஆயத்த உடைகள்
- ★ மனங்கவரும் மணிப்புரி சாறிகள்
- ★ உள்ளத்தை கொள்ளை கொள்ளும்

மங்கலநாட் பிடைவைகள்

- ★ உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு பிடைவத்தினுச்சகள்
அனைத்திற்கும் சிறந்த

பிடைவை மாளிகை

கொரி

ரெக்ஸ் ரைல்ஸ்

தலைமை அலுவலகம்:-

54, 2ம் குறுக்குத்தெரு,
கொழும்பு 11.

கிளை அலுவலகம்:-

155, 156 நவீனசந்தை,
யாழிப்பாணம்.
தொலைபேசி: 7457

Digitized by Noolaham Foundation